

๑

“งานที่น้องปริมส่งมาให้พี่ดูงวดนี้เยี่ยมจริงๆ เลยค่ะ เนื้อหาดีมาก อ่านแล้วอินสุดๆ พี่รับรองเลยว่าอนาคตน้องปริมต้องไปไกลแน่”

คนพูดลากเสียงสูง ยกไม้ยกมือประกอบอยู่ตลอดเวลา ขณะคนฟังนั่งอยู่ที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ยิ้มกว้างอย่างตืออกดีใจ

“จริงหรือคะพี่แมว แสดงว่าคราวนี้ปริมมีหวังใช้ไหม”

“แน่นอนค่ะ ถ้างานของเราเผยแพร่ออกไป พี่ว่าที่ไหนๆ ก็ต้องการตัวน้องปริมไปร่วมงานทั้งนั้นละ”

ยังไม่ทันที่ทั้งสองจะคุยรายละเอียดกันต่อ เสียงโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าสะพายของปลายฉัตรก็ดังชัดจิ้งหะ หญิงสาวมองหน้าคู่สนทนา พลังส่งสายตาขอโทษ ก่อนจะควานหาเครื่องโทรศัพท์ที่ออกมาดู ลังเลใจเล็กน้อยเมื่อเห็นชื่อคนโทร. เข้า

“รับสายเลยคะ พี่รอได้” แมวว่า

ปลายฉัตรผงกหัวเล็กน้อย เอียงหน้าไปทางอื่นแล้วกดรับสาย พลังลุกขึ้นยืนแล้วยกมือป้องปาก พูดเสียงเบา

“ว่าไงคะพ่อ”

“ปริมอยู่ที่ไหน” น้ำเสียงของพ่อยังคงมั่นคง มีความเด็ดขาดอยู่ในที่
ทว่าภายในประโยคสั้นๆ นั้นกลับเจือความรู้สึกบางอย่างเอาไว้ให้เธอจับ
สังเกตได้ แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร

“คุณงานอยู่นะคะ พ่อมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“แม่เขา...”

“ถ้าเกี่ยวกับแม่ ปริมว่ากลับบ้านแล้วค่อยคุยกันดีกว่าค่ะ” เธอรีบพูด
ขัดจังหวะ เกือบถอนหายใจออกมาด้วยซ้ำ เพราะเธอได้ว่าพ่อโทร. มาเพราะ
อะไร

ทว่าประโยคต่อมาจากปลายสายกลับทำให้แทบลึ้มทั้งยืน...เธอคาด
ผิดถนัด...จากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว!

“ปริม แม่ถูกรถชน ตอนนี้อยู่ห้องผ่าตัด”

เพียงเท่านั้นก็ทำให้เธอละทิ้งงานตรงหน้า แล้วรีบรุดไปโรงพยาบาล
ทันที

หญิงสาวเร่งฝีเท้าไปตามทางเดินสี่ขาวหม่น แสงไฟจากหลอดฟลูออ-
เรสเซนต์สาดให้ความสว่างจัดจ้าตามรายทาง หากแต่เธอไม่อาจมองเห็น
สิ่งต่างๆ ได้ชัดเจน สายตาพร่ามัวด้วยม่านน้ำตาเอ่อล้น แข็งขาอ่อนเปลี้ย
มือเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง ประคับประคองตัวมาจนถึงที่หมายได้ยังเรียกว่า
นำอัศจรรย์ด้วยซ้ำ

โรงพยาบาลแห่งนี้ตั้งอยู่ระหว่างบ้านกับที่ทำงานของแม่ สมัยเรียน
เธอเคยผ่านอยู่บ่อยๆ ไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งจะต้องเหยียบย่างเข้ามา
ทุกอย่างเหมือนฝันร้ายไม่มีผิด แต่เป็นฝันที่เธอไม่อาจหาทางตื่นได้

“พี่ปริม!” เสียงหัวของเด็กหนุ่มร้องเรียก ปลายฉัตรหันมองต้นเสียง
เห็นธัญภพ น้องชายวัยสิบหกปีผุดลุกจากเก้าอี้นั่งรอริมผนังเดินเข้ามาหา
ใบหน้าของเขาซีดเผือด ไม่เหลือเค้าความร่าเริงตามนิสัยเจ้าตัวเลยแม้แต่

น้อย ยิ่งย้ำเตือนปลายจักรว่าเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นจริง

สองพี่น้องจับมือกัน แรงแบบจากน้องชายทำให้เธอรับรู้ได้ว่าเขากำลัง
ตื่นกลัว ต้องการกำลังใจจากครอบครัวขนาดไหน

ครูต่อมา มนัญชัยผู้เป็นบิดาก็เดินมาสมทบด้วยสีหน้าปริวิตก หาก
ยังพยายามควบคุมเอาไว้

“แม่เป็นยังไงบ้างคะ” เธอถามเสียงพราว

“ตอนนี้ยังอยู่ในห้องผ่าตัดอยู่เลย” พ่อตอบ

“เกิดเรื่องอย่างนี้กับแม่ได้ยังไงกันคะ ในเมื่อ...” เธอพูดตะกุกตะกัก

“แม่เป็นคนระมัดระวังตัวเสมอ ปริ้มไม่เอายากเชื่อ”

“อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อนั้นแหละปริ้ม ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน
หรอก และคงไม่อยากให้เกิดขึ้นด้วย” มนัญชัยปลอบลูกสาว พลังส่ายหัว
น้อยๆ แล้วตอบ่าปลายจักรแผ่วเบา

หญิงสาวไม่กล้าเอ่ยถามถึงคุณกรณี แต่แน่ใจว่าพ่อคงจัดการเรื่องต่างๆ
ไว้เรียบร้อย ตั้งแต่เกิดเธอคุ้นชินกับการที่ผู้นำครอบครัวอย่างพ่อคอยเป็น
ที่พึ่งพิงให้ทุกคนในบ้านได้เสมอ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องร้ายหรือดีก็ตาม

พ่อเป็นชายร่างใหญ่ ผิวสองสี บุคลิกองอาจผึ่งผายสมกับอาชีพ
นายตำรวจยศผู้กำกับการที่ลูกน้องให้ฉายาว่า ‘ผู้กำกับหินผา’ ท่านมัก
พร้อมปฏิบัติหน้าที่ด้วยความแข็งขันและซื่อสัตย์ ทว่าขณะเดียวกันก็มีจิตใจ
เยือกเย็น ยึดถือเหตุผลเป็นหลักใหญ่ ปกครองคนด้วยความยุติธรรม
สำหรับปลายจักรแล้ว พ่อก็ไม่ต่างจากภูผาแกร่งคอยเป็นหลักยึดให้คนใน
บ้าน ดังเช่นเวลานี้...ที่เธอกับน้องชายกำลังตระหนกกับเหตุการณ์ไม่คาดฝัน
ถ้าหากพ่อไม่ใจเย็น พวกเธอก็อาจจิตใจเตลิดไปได้ง่าย ๆ

“พ่อเล่าให้ปริ้มฟังได้ไหมคะว่าเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นยังไง ปริ้มอยาก
รู้ทุกอย่าง” เธอร้องขอ พลังมองหน้าพ่อด้วยสายตาสออวน

ผู้เป็นพ่อผ่อนลมหายใจยาว จูงทั้งลูกสาวและลูกชายไปนั่งเก้าอี้
เหมือนยามพวกเธอเป็นเด็กเล็กๆ อีกครั้ง ก่อนเอ่ยเล่าด้วยเสียงอ่อน

“คนเห็นเหตุการณ์บอกว่ารถคันนั้นพุ่งเข้าชนแม่ตอนกำลังข้ามทางม้าลาย ยังคืออยู่ข้างที่แม่เบี่ยงตัวหลบ เลยไม่ถึงกับชนเข้าตรงๆ”

ปลายฉัตรหน้าซีดเผือด ริมฝีปากเผยออ้า รู้สึกมวนในท้อง ลำคอก็แห้งผากขึ้นทันใด

“แล้วคนขับล่ะคะ”

“ไม่รอด” พ่อสายหน้า “หลังจากชนแม่แล้วก็หักหลบ แลกลับไปชนท้ายแท็กซี่ที่แล่นมาจากอีกด้าน แล้วก็พุ่งไปชนตอม่อสะพาน เสียชีวิตคาที่”

หญิงสาวเวทนาในชะตากรรมของคนขับอีกฝั่งอยู่เหมือนกัน อย่างที่พ่อว่าไว้ไม่มีผิด มันคืออุบัติเหตุ...ที่ไม่มีใครอยากให้เกิด สร้างแต่ความสูญเสียให้เกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะเกิดเพราะอะไรก็ตาม หากแต่ใจก็ยังนึกโทษโชคชะตา ว่าเพราะอะไรถึงบันดาลให้เกิดเรื่องร้ายขึ้นกับแม่ของเธอด้วย

แต่ละชั่วโมงผ่านไปอย่างเนิบช้าจนนึกว่าเวลาหยุดนิ่ง ปลายฉัตร พ่อและน้องชายนั่งคอยอยู่ด้านหน้าราวกับนักโทษรอคำพิพากษาว่าจะออกหัวหรือก้อย หยิบยื่นความผิดมาให้หรือถูกปล่อยตัวในฐานะผู้บริสุทธิ์

สักพักหน้าวันกับคุณยายมณีตาก็ตามมาสมทบ ทุกคนทำได้เพียงมองหน้ากัน ส่งผ่านความรู้สึกถึงกันในยามอ่อนล้า ปลายฉัตรเห็นยายยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ พลังปลอบธัญญาว่าคนในห้องผ่าตัดต้องปลอดภัย แม้จะไม่มีใครมั่นใจได้เลยก็ตาม

วินาทีที่ประตูเปิดออก คนในครอบครัวต่างกรุ๊กนุ้มล่อมแพทย์เพื่อถามความคืบหน้า ชายผิวขาวร่างสูงในชุดผ่าตัดสีเขียวเปิดผ้าปิดปากออกเผยให้เห็นใบหน้าคมคาย เขาแนะนำตัวอย่างรวบรัดว่าเป็นแพทย์ที่ทำการรักษาคนไข้

“ภรรยาผมเป็นอย่างไรบ้างครับคุณหมอ” มณัญชัยเป็นคนถาม

“การผ่าตัดผ่านไปด้วยดี กระจกส่วนขวาหักแต่ไม่หนักเท่าไรนัก

จุดสำคัญที่ต้องคอยดูอาการเป็นเรื่องสมองครับ”

“หมายความว่ายังไงคะ” ปลายฉัตรรีบถาม เธอรู้สึกไม่ค่อยดีเลยเมื่อแพทย์หนุ่มเอ่ยประโยคสุดท้าย

“สมองคนไข้ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างมาก บาดแผลภายนอกทางแพทย์ได้รักษาอย่างเต็มความสามารถแล้วก็จริงอยู่ แต่คนไข้อาจจะยังไม่ฟื้น จุดนี้เราต้องคอยสังเกตอาการไปเรื่อยๆ อย่างใกล้ชิด”

ข่าวนี้สร้างความใจหายให้แก่สมาชิกครอบครัว ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากัน ในดวงตามีแววสั่นไหว

“พวกเราทำอะไรได้บ้างคะคุณหมอ” มณิตาพูดเสียงแผ่ว

“ตอนนี้ผมยังให้คำตอบแน่นอนไม่ได้ว่าคนไข้จะฟื้นเมื่อไร คงได้แต่เฝ้าดูอาการให้ผ่านคืนแรกไปก่อน” เขาละคำพูดว่า ‘...จะฟื้นไหม’ ไว้ ด้วยคิดว่าญาติคนไข้คงไม่อยากได้ยินนัก

ชายหนุ่มกวาดตามองคนรอบข้าง ในฐานะคัลยแพทย์เขาเคยเห็นสีหน้าญาติคนไข้มาแล้วทุกรูปแบบ ตั้งแต่ดีใจเมื่อเขาแจ้งข่าวดี กระทั่งถึงร้องไห้ร้องให้พุ่มพวยกับข่าวร้าย มันทำให้เขาเคยชินและปลงกับชีวิตอยู่ไม่น้อยว่ามีเกิดก็ต้องมีดับ

ทว่าใบหน้าหวานปนเศร้าของหญิงสาวผมยาวตรงหน้ากลับสะดุดตาเขาอย่างบอกไม่ถูก สีหน้าเธอนอกจากฉายแววหม่นหมองแล้ว มันยังเจือด้วยความรู้สึกผิด เขาไม่รู้ตัวเลยว่ามองเห็นเธออยู่นาน จนกระทั่งหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมา ถามเขาด้วยน้ำเสียงติติงน่น้อยๆ

“หมอให้ข้อมูลชัดเจนกว่านี้ไม่ได้หรือคะ พูดแบบนี้ก็เหมือนปล่อยให้ตายเถากรรม ทำอะไรไม่ได้เลย”

“ปริม! อย่าพูดกับคุณหมอแบบนี้สิ” คนเป็นพ่อขมวดคิ้ว ร้องปรามลูกสาว

แพทย์หนุ่มยิ้มอย่างใจเย็น บอกเสียงนุ่มนวลไม่ถือสา

“บางครั้งการรักษาอาการเจ็บป่วยที่ดีที่สุดคือการปล่อยให้ร่างกาย

เยียวยาตัวเองนะครับ สมองเป็นอวัยวะที่ซับซ้อน ละเอียดอ่อน ผมไม่อาจ
 พินิจให้คำตอบลงไปได้โดยไม่รับผิดชอบ เหมือนเป็นการให้ความหวังกัน
 เปล่าๆ”

คำตอบของเขาทำให้ปลายจัตรรูสึกผิดขึ้นมา เมื่อครู่เธอหงุดหงิดจน
 เผลอโพล่งออกไปเหมือนหาเรื่อง เพราะร้อนใจมากเหลือเกิน

“เอาเป็นว่าผมฝากคุณหมอนะครับ” มนูญชัยโอบไหล่บอบบางของ
 ลูกสาว “ช่วยรักษาภรรยาผมด้วย”

“ทางเราทำเต็มที่อยู่แล้วครับ”

แพทย์หนุ่มขอตัวไปทำหน้าที่อื่น ไม่ลืมบอกทิ้งท้ายว่าคนไข้อยู่ในห้อง
 พักฟื้น ญาติสามารถไปเยี่ยมได้ ภาพที่เขาเห็นก่อนเดินไปคือหญิงสาวซบ
 หน้าล้างกับไหล่ของผู้เป็นพ่อ ร่างบางสิ้นไหว ถึงไม่เห็นหน้าแต่เขาคาดเดาว่า
 เธอคงกำลังร้องไห้

ปลายจัตรเดินเข้าไปในห้องคนไข้อย่างหมดริ้วแรง แม่นอนหลับตา
 พรึม มองเดินๆ เหมือนกำลังหลับสนิท ริมฝีปากคล้ายจะยิ้มน้อยๆ ด้วยซ้ำ
 ถ้าหากไม่มีฝือกที่ขาขวาและผ้าพันบริเวณศีรษะ เธอคงไม่เชื่อแน่ว่าแม่เพิ่ง
 ประสบอุบัติเหตุ และบัดนี้ก็ต้องเฝ้าดูอาการอย่างใกล้ชิด

ชุตติภาเป็นคนสวยชนิดที่ใครๆ ต่างบอกว่า ‘สวยไม่สร้าง’ แม้ย่างเข้า
 วัยสี่สิบปลายแล้วก็ตาม ทว่ายังดูอ่อนเยาว์ไม่ต่างกับสาววัยสามสิบต้น ด้วย
 ร่างเล็ก ผิวขาวนวลเนียน และดวงหน้าอ่อนโยน ซึ่งทั้งหมดนี้ถ่ายทอดมายัง
 บุตรสาวจนใครๆ ต่างว่าหลุดมาจากพิมพ์เดียวกัน

เธอสัมผัสแขนแม่แผ่วเบาราวกับกลัวท่านจะแตกหัก ยามนี้มารดา
 ช่างดูประาะบางเหลือเกิน

“แม่คะ...” เธอเรียกท่านเสียงเบาหวิว สีหน้ายังคงไม่สู้ดีนัก

“เข้มแข็งไว้นะลูก” มนูญชัยเดินมายืนเคียงข้างลูกสาว “พ่อเชื่อว่าแม่
 ก็คงกำลังสู้ๆ เหมือนกัน”

“แม่จะไม่ทิ้งป้อมไปใช้ใหม่พ่อ” รัชฎาพถามด้วยน้ำเสียงตื้นกล้า

“อย่าพูดอย่างนั้นนะป้อม” เธอปรามน้องชาย หันไปมองเหม็ง “พูดเป็น
लगมันไม่ดี เหมือนแข่งแม่”

“ไม่หอรอกลูก แม่ไม่ทิ้งป้อมกับป้อมแน่ พ่อเชื่ออย่างนั้น”

มัญชัยใช้ฝ่ามือใหญ่แข็งแรงลูบศีรษะภรรยา จ้องมองเธอด้วย
แวตารักใคร่ สำหรับคู่รักที่ผูกพันกันมากแล้ว ถึงใช้ชีวิตคู่ร่วมกันนับสอง
ทศวรรษ แต่ยั้งรู้สึกเหมือนตั้งวันวานนี้เองที่เธออยู่ในอ้อมแขนเขาครั้งแรก

ปลายฉัตรปลีกตัวออกมา ปล่อยให้น้องชายกอดพ้ออยู่ข้างเตียง รู้สึก
ปั่นป่วนไปหมดทั้งร่างกายและจิตใจ แม้จะปรามรัชฎาพไปอย่างนั้น ทว่า
ลึกๆ ในใจเธอก็ตั้งคำถามเดียวกัน

ถ้าแม่จากไปจะทำอย่างไร

ไม่มีใครล่วงรู้ความคิดของเธอมันเจ็บใจความรู้สึกผิดขนาดไหน
ปลายฉัตรรู้ว่าเหตุการ์ณทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับแม่เป็นความผิดของเธอเอง...

ช่วงเช้าวันเดียวกันนั้น

ปลายฉัตรเดินลงบันไดมาจากชั้นสอง ขณะเดียวกับที่มารดากำลัง
หอบตะกร้าผ้าไปซักหลังบ้านพอดี

“อ้าว ปริม จะไปไหนหรือลูก” ชูติภาทัก เมื่อเห็นว่าบุตรสาวแต่งตัว
ด้วยชุดกระโปรงสีหวาน ไม่ใช่ชุดอยู่บ้านปกติ

“นัดคุยงานกับพี่ที่รู้จักกันนะค่ะ” เธอตอบ

“มีคนติดต่อซื้อต้นฉบับของปริมแล้วหรือ ทำทำไมไม่ยอมบอกแม่เลย
เรื่องน่าынคือออก” มารดายิ้ม วางตะกร้าลงแล้วเดินเข้าไปจับไหล่สองข้าง
ของปลายฉัตร

“ไม่เชิงหอรอกค่ะ งานนั้นยั้งไม่มีสำนักพิมพ์ไหนตอบรับ แต่รุ่นพี่ของ
ปริมคนนี้เขาคิดจะลงทุนตั้งสำนักพิมพ์เล็กๆ ขึ้นมา อยากหาต้นฉบับของ
นักเขียนหลายคนมารวมเป็นเล่มเดียว เลยของงานปริมไปรวมด้วย”

“แล้วเขาให้คำตอบแทนยังไงล่ะ แแบ่งๆ กันหรือ”

“ยังไม่ได้คุยรายละเอียดค่ะ แต่ปริมไม่คิดมากหรอก”

“ได้ยังไงกันลูก งานของเราสร้างสรรค์จากน้ำพักน้ำแรง มีค่าทั้งนั้นแหละ จะมากหรือน้อยก็เถอะ ถ้าเขาเอาไปใช้ประโยชน์ฟรีๆ แม่ว่าปริมอย่าให้ดีกว่านะ”

หญิงสาวมองหน้ามารดา พลังลอบถอนหายใจอย่างเมื่อหน้าย ชุติภาทำหน้าที่วิศวกร สายตาและน้ำเสียงราวกับต้องการตำหนิว่าบุตรสาวคิดน้อยเกินไป หากเธอกลับคิดว่าแม่นั้นละที่ไม่เข้าใจวิถีชีวิตแบบเธอ

ปลายฉัตรฝันอยากเป็นนักวาดภาพ เธอเรียนจบมาทางด้านศิลปกรรม มีทั้งฝีมือและใจรัก พอเรียนจบมาจึงไม่เคยคิดจะเบนเข็มไปหางานประเภทอื่นทำเลยแม้แต่น้อย เธอมุ่งมั่นสานฝันตัวเองให้สำเร็จ เพื่อจะได้ใช้ชีวิตตามแบบฉบับคนรุ่นใหม่รักอิสระ ตรงข้ามกับแม่ที่รับราชการมาเป็นยี่สิบปี ทำงานอยู่ในระบบระเบียบมาตลอด

ในความคิดของหญิงสาว เธอกับแม่เหมือนอยู่กันคนละโลก ไม่อาจจูนความคิดให้โคจรมาซ้อนทับกันได้

“ปริมว่าถ้างานขายได้ มีกำไรเมื่อไรพี่เขาก็แบ่งให้ทุกคนเอง วงการนักวาดภาพประกอบที่ปริมอยู่ก็เป็นอย่างนี้เอง ไม่มีเงินเดือนชัดเจนเหมือนข้าราชการอย่างแม่หรอกค่ะ”

“ขึ้นชื่อว่าทำงาน ไม่ว่าจะอาชีพไหน วงการไหน คนทำก็ต้องรู้คุณค่าในเนื้องานที่ทำ รู้จักรักษาผลประโยชน์ของตัวเองให้เป็นด้วยนะ”

“แต่ปริมคิดว่าน่าจะได้ใส่ใจเรื่องงานมากกว่าคำตอบแทน ปริมต้องการโอกาสเผยแพร่คณะแม่ แล้วอย่างอื่นจะตามมาเอง”

“คิดอย่างนั้นก็ใช่ แต่แม่อยากให้ปริมไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนว่ามันคือโอกาสจริงหรือเปล่า โลกความเป็นจริงไม่เหมือนอุดมคติหรอกนะ ใ้ว่าทุกคนจะหวังดีกับเราทั้งหมด รุ่นพี่คนนี้ไว้ใจได้สักแค่ไหน ปริมแน่ใจหรือยัง”

“แม่คะ” เธอตัดบท ชักหน้าจันไม่ยอมตอบสนทนาแล้ว “เอาเป็นว่า ปริมวิเคราะห์ได้เองก็แล้วกัน แม่ไม่ต้องห่วงนักหรอกคะ”

“ไม่ห่วงได้ยังไง ปริมเรียนจบมาหลายเดือนแล้ว แม่อยากให้วางแผนชีวิตให้ดี”

“เอาเป็นว่าเราอย่าเพิ่งพูดกันตอนนี้เลยคะ แม่เชื่อเถอะว่าปริมรู้จักช่องทางในวงการ ดูแลตัวเองได้ ปริมไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะคะ แม่อย่าลืมนะสิ”

“ถึงไม่ใช่เด็ก แต่ก็ยังอ่อนประสบการณ์ชีวิต” คนเป็นแม่ยิ้มบาง

“แม่มีอะไรอีกหรือเปล่านั้นคะ ปริมต้องรีบไป เดี่ยวจะสาย” เธอถามอยากหลุดจากบรรยากาศหน้าอึดอัดนี้เสียที

“เมื่อวานแม่ลืมนำไปรับเสื้อที่ร้านซักรีด ปริมพอจะไปรับแทนได้ไหม แม่ไม่อย่างทึ่งเอาไว้ ร้านเขาปิดวันจันทร์เสียด้วย แต่ถ้าปริมไม่สะดวก แม่ก็ไม่รบกวน”

ปลายฉัตรนั่งคิด ร้านซักรีดเจ้าประจำอยู่ไม่ห่างจากสำนักงานของแม่นัก เธอจำเป็นต้องผ่านทางนั้นอยู่แล้ว แวะสักหน่อยก็ไม่ลำบากอะไร หากแต่บทสนทนาเมื่อครู่ยังกรุ่น ทำให้อารมณ์ไม่ดีนัก เธอจึงเลือกตัดรอน

“ปริมคงไม่มีเวลาหรอกคะ”

“ไม่เป็นไร” ชุดีภาพยักหน้า “แม่ไปรับเองก็ได้”

“ขอตัวก่อนนะคะ”

พอก้าวพ้นประตูรั้ว ปลายฉัตรก็แทบถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ที่หลุดพ้นจากความน่าอึดอัดมาได้ ระยะเวลาหลังมานี้เธอไม่ค่อยลงรอยกับมารดา นัก ส่วนใหญ่แล้วเป็นเพราะเธอเบื่อบริบทความจู้จี้จุกจิก คอยย้าเตือนถึงเรื่องอนาคต เรื่องงานที่ทำนเอาแต่พูดกรอกหูอยู่บ่อยๆ จนพานไม่ยอมกลับบ้านในวันหยุดที่ต้องเจอกันเลยทีเดียวน ช่องว่างระหว่างวัยและความคิดทำให้รู้สึกว่าการไม่มีทางเข้าใจชีวิตของเธอได้หรอก

สายระโยงระยางเชื่อมติดกับเครื่องมือแพทย์ทำให้คนเป็นลูกรู้สึกใจหาย ผ่านมาได้สองวันแล้วแม้อยังไม่มีที่ท่าว่าจะฟื้น ยังติดอยู่ที่อาคารไม่ทรุดหนักลง เธอได้ยินหมอคุยกับพ่อว่าบาดแผลภายนอกดูจะค่อยๆ สมานกันอย่างรวดเร็ว ทว่าเรื่องของสมองยังคงน่าห่วง เพราะคนไข้ไม่ตอบสนองเท่าที่ควร พ่อได้ยินอย่างนั้นปลายนิ้วตริก็แทบจะน้ำตาไหลเลยทีเดียว

ภาพเช้าวันนั้นที่พูดจาไม่ดีกับแม่ย้อนกลับเข้ามากระแทกกลางแสงหน้าอยู่บ่อยครั้ง ถ้าหากรู้ล่วงหน้า...เธอจะไม่พูดอย่างนั้นเด็ดขาด

ถ้าเธอยอมรับความหวังดีของแม่ ไม่ใช่ใช้อารมณ์เป็นใหญ่ ค่อยแต่คิดว่าน่ารำคาญ เธอก็คงเลือกไปรับเสื้อผ้าซักกรีดแทนท่าน แม่ก็จะไม่ต้องออกจากบ้านในวันหยุดแล้วโดนรถชน ท่านต้องมีสภาพแบบนี้เพราะความผิดของเธอแท้ๆ

“อย่ากังวลมากเกินไปเดี๋ยวจะพลอยป่วยไข้ตามไปด้วย” เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นทำลายความเงิบ ปลายฉัตรสะดุ้งโหยง หันไปทางหน้าห้อง เห็นนายแพทย์หนุ่มเจ้าของไข้ยืนยิ้มบางๆ อยู่ เขามองเธอด้วยสายตาอ่อนโยน

“ปริมเป็นห่วงแม่คะ หมอ...” เธอตระหนกว่ายังไม่รู้จักชื่อหมอหนุ่มเลย หรือเขาแนะนำตัวแล้วเธอจำไม่ได้กันแน่ะ เหตุการณ์เมื่อบ่ายวันนั้นเป็นเพียงความทรงจำจางๆ จำไม่ได้ชัดเจน

“อวัชครับ” เขาตอบ พลางเดินเข้ามาในห้อง “ผมยังไม่ได้แนะนำตัวกับคุณอย่างเป็นทางการเลย”

“ปริมเองก็แทบไม่ได้คุยกับหมอเหมือนกัน ขอโทษเรื่องวันก่อนด้วยนะคะ ปริมพูดจาไม่ดี”

“อย่าห่วงเลยครับ ผมไม่เก็บมาคิดหรอก คนเป็นหมอ วันๆ เจอญาติคนไข้ต่อว่าแรงกว่าคุณตั้งเยอะ ขึ้นคิดมากคงทำงานไม่ได้แน่”

“ถึงอย่างนั้นปริมก็รู้สึกผิดอยู่ดี” เธอพูดเสียงอ่อย

“วันนี้คุณพ่อไปไหนเสียล่ะครับ” หมอหนุ่มชวนคุย

“พ่อไปโรงพักค่ะ มึงนาค้างอยู่ ช่วงบ่ายคงแวะเข้ามา”

“คุณปริมเลยเฝ้าใช้คนเดียว” เขาพยักหน้ารับรู้ “ทานอะไรหรือยังครับ โรงอาหารว่างอยู่นะ ถ้ากลัวไม่มีใครก็ฝากคุณแม่ไว้กับพยาบาลก็ได้”

“ทานแล้วค่ะ ขอบคุณหมอมือที่เป็นห่วง” เธอยิ้มให้เขา สะดุดใจนิดๆ กับคำเรียกชื่อเล่นอย่างสนิทสนมจากปากคนแปลกหน้า แต่เพราะรอยยิ้มและน้ำเสียงนุ่มนวลของเขาทำให้รู้สึกสบายใจ เลยมองข้ามไปโดยไม่ทักท้วง

“พยายามอย่าเครียดนะครับ เคยมีบ่อยๆ ที่ญาติเฝ้าใช้ ไปๆ มาๆ ต้องแอดมิตติกคน เพราะมัวแต่ห่วงคนป่วยจนลืมดูแลตัวเอง”

“ปริมแข็งแรงดีค่ะ แทบไม่เคยป่วยกระทั่งหวัดเลยเชียวนะคะ”

“ดีแล้วครับ” อวัชยิ้มกว้าง

“ว่าแต่หมอมามาตรวจคุณแม่หรือคะ” ปลายนิ้วตริกลงได้ เธอถามอย่างแปลกใจ เพราะจำได้ว่าปกติเขามักมาตรวจช่วงเช้า แต่นี่ป่าเข้าไปช่วงสายแล้ว

“บังเอิญผมเดินผ่าน เห็นคุณปริมอยู่ในห้องก็เลยแวะเข้ามาดู”

“จ้ะปริมไม่รบกวนเวลาหมอดีกว่า เดี่ยวคนไข้อื่นรอนาน”

“ผมไม่ได้ตรวจคนไข้ตลอดเวลาหรอกครับ” เขาตอบกลับหัวเราะ “ว่าจะแวะไปพักก่อนถึงเวลาออกไอพีดี...ตรวจผู้ป่วยนอกนะครับ”

“เหนื่อยแ่เลยนะค่ะ”

“ชีวิตคนไข้ฝากไว้ที่เรานี้ครับ ถ้าบอกว่าไม่เหนื่อยก็คงโกหก แต่ส่วนใหญ่แล้วผมก็พยายามแบ่งเวลาพักผ่อนบ้าง ถึงได้รู้ใจครับว่าญาติก็ควรพักด้วย ไม่อย่างนั้นร่างกายจะรับไม่ไหวเอา”

“ปริมจะทำตามคำแนะนำของหมอมะค่ะ ขอบคุณอีกครั้งนะค่ะ”

ชายหนุ่มยิ้มอ่อนโยนทิ้งท้าย ก่อนเดินออกไปจากห้อง

ปลายนิ้วตริตถอนหายใจเมื่ออยู่ตามลำพัง มองทางหน้าต่างสลັบกับเตียงคนป่วย ก่อนทรุดตัวลงนั่งเก้าอี้ข้างเตียง มองไปหน้าสงบของมารดาอย่างหม่นหมอง

แม่คะ...ปริมอยากให้แม่ฟื้น ตื่นขึ้นมาฟังคำขอโทษของลูกคนนี้เถอะ

นะคะ

นับตั้งแต่ชุดิภาเข้าโรงพยาบาล พฤติกรรมการใช้ชีวิตของปลายจัตระ และธัญภพเปลี่ยนแปลงไปโดยปริยาย จากปกติที่หลังเลิกเรียนน้องชายมักชลุกอยู่กับเพื่อนวัยเดียวกันก็รีบรุดมาผลัดเปลี่ยนแวรเฝ้าไข้มารดาจากพี่สาวหรือยาย เพื่อให้อีกฝ่ายกลับไปดูแลบ้าน

วันนี้เป็นวันเสาร์ ธัญภพอาสาไปโรงพยาบาลตั้งแต่เช้า ปล่อยให้ปลายจัตระได้นอนพักอย่างเต็มที่ ทว่าเธอกลับตื่นขึ้นมาแต่เช้า และรู้สึกโหวงว่างเหลือเกินเมื่อมองเห็นบ้านเงียบๆ ไม่มีเงาของแม่คอยหยิบจับโน่นนี่ที่เมื่อก่อนเธอไม่เคยใส่ใจเลยสักนิด

เมื่อไม่รู้จะทำอะไร หญิงสาวหยิบไม้กวาดและที่ตักผง ลงมือกวาดบริเวณห้องรับแขกอย่างแข็งขัน

“กวาดบ้านอีกแล้วหรือปริม” ผู้เป็นยายเดินกลับมาจากสวนเล็กๆ หน้าบ้าน เอ่ยทักหลานสาวด้วยน้ำเสียงอารี

“ค่ะ”

“เมื่อวานเพิ่งทำไปเองไม่ใช่หรือ เมื่อคืนปริมก็กลับมาตอดติก นอนพักอีกหน่อยดีกว่านะ”

“ปริมอยากดูแลบ้านให้สะอาด...เหมือนที่แม่ทำประจำ” ก้อนแข็งๆ จุกอยู่ในลำคอ เธอกลั้วทุกครั้งเมื่อนึกถึงว่าแม่อาจไม่กลับมาบ้านอีกแล้วก็เป็นได้

“นั่นสิ” ยายมณิตายิ้ม “แม่เราเขารักความสะอาด ระเบียบเรียบร้อย ที่หนึ่ง”

“พอแม่หาย กลับบ้านมาจะได้ชื่นใจใจคะว่าพวกเราดูแลบ้านได้ดี”

“บ้านไม่ค่อยได้เปิด ผุ่นไม่เข้าเท่าไรหรอก ถ้าปริมอยากทำความสะอาด ลองเข้าไปดูที่ห้องเก็บของสิ”

“ห้องเก็บของหรือคะ”

ห้องที่วานั้นอยู่ชั้นล่างของบ้าน ใกล้เคียง กับห้องครัว มันถูกปล่อยทิ้งเอาไว้ไม่มีใครเปิด จนสมาชิกในบ้านแทบจะลืมเลือนไปแล้วว่ามีอยู่ เวลาเดินผ่านก็คุ้นชินจนมองผ่านเหมือนเป็นแค่กำแพง

“แม่เราเข้าไปทำความสะอาดในนั้นเดือนละหน เห็นบอกว่าของข้างในถึงไม่ค่อยได้ใช้ แต่ก็มีความค่าทางจิตใจ ไม่อยากปล่อยให้ฝุ่นจับหนา ถ้ารู้ว่าปริมห่วงคงดีใจนะ”

เธอตัดสินใจทำความสะอาดห้องเก็บของตามคำแนะนำของยาย ภายในห้องนั้นถือว่าสมชื่อ คืออัดแน่นไปด้วยข้าวของอยู่เต็มห้องไปหมด ปลายฉัตรกวาดตามองคร่าวๆ แล้วเห็นว่าส่วนใหญ่เป็นของเก่าที่ทุกคนเคยใช้งานแต่หมดความสำคัญไปแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าแม่จะยังเก็บไว้ มีทั้งกองนิตยสารเก่า กล่องเก็บของเล่นของเธอและน้องชาย เอกสารตำรากฎหมายที่พ่อซื้อมาอ่านตั้งแต่เริ่มอาชีพตำรวจ เฟอร์นิเจอร์เก่าทั้งชิ้นเล็กและใหญ่ ปลายฉัตรเดินเข้าไปสุดห้อง ผลักบานหน้าต่างเปิดให้อากาศระบาย จากนั้นจึงเริ่มงาน

พอลงมือทำความสะอาดถึงได้รู้ว่าส่วนใหญ่แล้วของต่างๆ อยู่ในสภาพดี ฝุ่นปกคลุมเพียงบางๆ ความจริงที่ว่าไม่มีใครใช้งานของพวกนี้เลยมานานหลายปีแล้วแต่ยังคงสภาพอย่างนี้ได้ แสดงว่าแม่คงเข้ามาทำความสะอาดบ่อยๆ จริงดังที่ยายว่า ปลายฉัตรหลับตานึกภาพแม่กวาดถูห้องเล็กๆ นี้อย่างตั้งใจ แล้วก็เกิดเข้าใจความรู้สึกของแม่ขึ้นมา สำหรับคนรุ่นนั้นคงไม่ได้มองมันเป็นเพียงข้าวของเก่าไร้ประโยชน์ หากแต่มีความทรงจำมากมายอัดแน่นอยู่ภายใน ในขณะที่คนอายุน้อยอย่างเธอและน้องชายต่างมองไปข้างหน้าอย่างเดียว ไม่เคยย้อนมองสิ่งใดที่ผ่านมามาตามรายทางเลยแม้สักนิด

เธอสังเกตเห็นกล่องเหล็กใบหนึ่งวางอยู่ด้านบนกล่องกระดาษที่ซ้อนทับกันหลายใบ มันค่อนข้างเด่นสะดุดตาเพราะลวดลายด้านหน้าเป็นแบบวินเทจ หญิงสาวยกมันมาถือไว้ แล้วค่อยๆ ย่อตัวลงนั่งกับพื้นและเปิดออกดู ภายในมีของเก่าที่หน้าจะอายุเกินสิบปีบรรจุเอาไว้ นิ้วมือเรียวยาวเลือกหยิบ

สมุดอัลบั้มภาพถ่ายที่อยู่บนสตูดิโอออกมา มันคือภาพบันทึกงานแต่งงานของพ่อกับแม่ซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน

พ่อแม่ในวัยหนุ่มสาวดูอ่อนเยาว์กว่าปัจจุบันมาก นอกเหนือจากอัลบั้มภาพแล้วยังมีรูปใส่กรอบสีทองซีดจางอยู่อีกด้วย ปลายฉัตรหยิบผ้ามาบรรจบเซ็ดกระจกให้ใสแวบ ภาพพ่อแม่ในชุดแต่งงานจับมือกันแนบแน่นหันมองกล้อง แม่ยิ้มกว้างอย่างมีความสุข ขณะพ่อเผยรอยยิ้มน้อยๆ อย่างคนเขินอาย

ปลายฉัตรแทบไม่เคยได้ยินพ่อกับแม่เอ่ยถึงอดีตมากนัก ไม่แน่ใจว่าเพราะสาเหตุใด หรืออาจเป็นเพราะว่าพวกเขาไม่ค่อยสนใจจะฟังก็เป็นได้ นับแต่ย่างเข้าวัยรุ่น เธอก็ติดเพื่อนมากกว่าคนในบ้าน ไม่ต่างจากน้องชายในสมัยนี้สัก ถ้าหากเคยได้ฟังสมัยเด็กๆ ป่านนี้ก็ลืมไปหมดแล้ว

ทันใดก็ได้ยินเสียงดังกังวานคล้ายแก้วใสกระทบกัน หญิงสาวหันขวับมองหาต้นเสียงด้วยความสงสัย เพราะคิดว่าตัวเองเปลือยทำอะไรตกพื้นหรือเปล่า แต่ก็ไม่เห็นสิ่งใด

หญิงสาวหันกลับมามองกรอบรูปในมือ เพียงครู่เดียวก็ได้ยินเสียงแปลกปลอมอีกครั้ง ทว่าคราวนี้ไม่ใช่เสียงแก้วกระทบกันแล้ว กลับเป็นเสียงพูดของมนุษย์!

“ว้าย...กระจกมีขนาดนี้ได้อย่างไรเนี่ย มองไม่เห็นอะไรเลย”

ปลายฉัตรสะดุ้งสุดตัว เสียงนั้นชัดเจนเหมือนคนพูดอยู่ใกล้ๆ นี้เองแต่ใครกันล่ะ ในห้องนี้มีเธอคนเดียว...ไม่ใช่หรือ

“ใครนะ!” เธอร้องถาม

ไม่มีเสียงตอบ หญิงสาวได้ยินแค่เสียงลมพัดผ่านไปไม้दानนอกบ้าน เป็นความเงิบที่ไม่สงบ ชวนให้อึดอัดมากกว่า

เธอกวาดตามองรอบห้อง ถึงมีข้าวของมากมายเรียงราย ทว่าด้วยความที่ห้องมีขนาดเล็กนิดเดียว ทำให้แน่ใจว่าไม่มีใครแอบซ่อนอยู่ได้แน่ ความคิดที่ว่าใครสักคนอยู่ในห้องกับเธอในขณะนี้ช่างน่าขนลุกเสียจริง

“เมื่อก็ใครพูด อยู่ที่ไหนบอกมาเดี๋ยวนี้ละ”

เสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงบอกความตกใจระคนขุ่นมัว ทำเอา
ปลายฉัตรเพลอร้องอุทาน

“เธอนั้นแหละเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาสั่งให้ฉันบอก ตัวเองเป็นคน
แอบเข้ามาในบ้านฉันแท้ๆ ออกมาเสียดีๆ ไม่อย่างนั้นฉันจะเรียกตำรวจ”
เธอขู่ฟ่อยาวเหยียด ไม่นึกกลัวมากไปกว่าตกใจ เพราะได้ยินชัดแล้วว่า
อีกฝ่ายเป็นผู้หญิง ฟังจากเสียงแล้วน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกัน

“พูดอะไร นี่ห้องนอนฉันนะ” อีกฝ่ายว่ากลับ “บ้าหรือเปล่า มันจะเป็น
บ้านเธอได้ยังไง”

เสียงกันไปก็คงวนที่เดิมแน่ ต่างฝ่ายต่างยืนยันว่าอยู่ในสถานที่ของ
ตัวเอง ปลายฉัตรชักเอะใจ ถ้าเธอไม่ได้กำลังเถียงกับคนบ้าที่หลุดมาจาก
โรงพยาบาล ก็คงเกิดอะไรบางอย่างขึ้น...แต่มันคืออะไรกันล่ะ

หญิงสาวค่อยๆ มองสำรวจรอบห้องอย่างละเอียด ยังมีจุดไหน
อีกบ้างที่เธอพลาดไป แล้วสายตาที่พลันเห็นผ้าพลาสติกคลุมสิ่งของชิ้นหนึ่ง
ซึ่งค่อนข้างใหญ่ที่เดียวตั้งแอบอยู่มุมห้อง

“เงียบทำไม หนีไปไหนแล้ว แสดงตัวออกมาก่อน!” เสียงนั้นยังคงดัง
ต่อเนื่อง ฟังจากน้ำเสียงแล้วคาดว่าฝ่ายนั้นคงกำลังหุตหงิดระคนพิศวง
ไม่น้อย

เธอก้าวเข้าหากองของชิ้นใหญ่นั้นอย่างระมัดระวัง เมื่อเดินมาถึง
ก็เอื้อมมือไปกระชากผ้าพลาสติกออกอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่อยู่หลังผ้าคลุมไม่ใช่คนมนุษย์ หากแต่เป็นโต๊ะเครื่องแป้งไม้สักสีเข้ม
แกะสลักเป็นลวดลายอ่อนช้อย ปลายฉัตรจำได้ว่ามันเป็นโต๊ะเครื่องแป้ง
ตัวเก่าซึ่งมารดาเคยใช้สมัยเธอยังเป็นเด็ก ทว่าไม่ได้เห็นมาหลายปี เธอ
นึกว่าท่านทิ้งไปแล้วเสียอีก

ปลายฉัตรเดินเข้าไปใกล้ ชะโงกหน้ามองอย่างพินิจ หากทว่าพอเงย
หน้ามองกระจกทรงรีก็ต้องผงะถอย ดวงตาเบิกกว้างอย่างตระหนกสุดขีด

เพราะภาพที่สะท้อนกลับมหาหาใช้ใบหน้าของเธอ แต่เป็นใบหน้าคนอื่น!

ผู้หญิงหน้าหวานที่มองสบตากลับมานั้นมีดวงตากลมโตะสีดำสนิท ผมประบาดัดลอน ริมฝีปากอิมทาลีปัสติกสีชมพูบานเย็น อีกฝ่ายกำลังจ้องมองมาด้วยสายตาดิ้นตระหนกไม่ต่างจากเธอ

“ระ...เธอเป็นใคร” ปลายฉัตรร้องถามตะกุกตะกัก

“ว้าย!” หญิงแปลกหน้าในเงาสสะท้อนยกมือขึ้นปิดปาก หลุดเสียงร้องอุทาน “เป็นไปได้ยังไง ทำไมกระจกถึงมีภาพเธ่อขึ้นมาได้ เล่นตลกอะไรหรือเปล่า”

ปลายฉัตรเองก็ประหลาดใจและงุนงงไม่แพ้กัน เพื่อให้คลายข้องใจ หญิงสาวชะเน้อมองด้านหลังโตะเครื่องแป้ง ไม่มีอะไรอยู่เลย ก็แค่ผนังห้องทึบตัน กับเนื้อไม้สีเข้มที่อยู่ห่างกันเพียงแค่นิ้วไม่กี่นิ้ว ไม่มีที่พอให้ใครหลบได้แน่ๆ และนี่ก็เป็นเค้โตะที่แม่เคยใช้ ทาใช้เครื่องมือของนักมายากลสักหน่อย เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นต่อหน้าเธอคือความอัศจรรย์โดยแท้!

“เธอเป็นผี...หรือคน” เธอถามอย่างลึกลับ

“บ้าสิ ฉันเป็นคนแน่นอน เธอต่างหาก...ทำไมถึงอยู่ในกระจกโตะเครื่องแป้งได้” อีกฝ่ายโต้กลับ

“เดี๋ยวก่อน” ปลายฉัตรยกมือ “เธอบอกว่าเห็นฉันผ่านโตะเครื่องแป้งเธอ ฉันเองก็เหมือนกัน”

“จริงหรือ” หญิงสาวที่อีกด้านของกระจกขมวดคิ้ว

“ใช่ ถ้าฉันไม่ใช่ผี เธอก็ไม่ใช่ มันก็เหลือเหตุผลเดียวที่เราสามารถมองเห็นกันและกันได้ คือ...มองเห็นผ่านกระจกนี้แหละ สงสัยว่ามันจะเป็นสื่อกลาง หรือเครื่องมืออะไรสักอย่างที่ทำให้คนสื่อสารกันได้แน่เลย”

“ไม่น่าเชื่อ” อีกฝ่ายยังไม่เชื่อนัก ลืมเสียงฟังดูเคลือบแคลง

“ฉันชื่อปริม” ปลายฉัตรแนะนำตัว “แล้วเธอล่ะ”

“เรื่องอะไรจะบอก ถ้าเกิดเธอเป็นภูตผี ฉันมิโดนตั้งวิญญาณไปหรือ”

“ถ้าฉันมีพลังขนาดนั้น ป่านนี้เราคงไม่ได้มาเถียงกันอยู่หรอก ฉันคง

ดูวิญญาณเธอไปเรียบร้อยแล้วละ” เธอย้อน “หน้าตาฉันไม่เหมือนผีสาม
ลักหน้อย อีกร่าง...แค่ชื่อเล่นจะเป็นไรไป”

หญิงสาวหน้าหวานหนึ่งไปครู่ สีหน้าล่งเล หากแล้วก็ยอมบอก

“พลอย...ฉันชื่อพลอย”

ชื่อนี้ฟังดูคุ้นหูสำหรับปลายฉัตรอยู่ไม่น้อย คงมีเพื่อนคนไหนสักคน
ชื่อนี้แน่ๆ แต่เธอนึกไม่ออก

“ทำไมโต๊ะเครื่องแป้งของเราสองคนถึงได้กลายมาเป็นเครื่องมือ
สื่อสารเชื่อมกันอย่างนี้ได้ล่ะ มันน่ามหัศจรรย์มากเลย”

“แน่ใจนะเธอไม่ใช่ผี” พลอยยังข้องใจ ดวงตากลมโศกเหมือน
อยากจับผิดให้ได้ว่าคู่สนทนาโกหกหรือเปล่า

“แน่สิ ถ้าสงสัยนัก ลองแตะกระจกดูพร้อมกันไหมล่ะ จะได้รู้กันไป
เลยว่ามีใครกระโดดเข้ามาทำร้ายอีกฝ่ายได้หรือเปล่า”

ตอนแรกเธอคิดว่าพลอยคงไม่กล้า ทว่าหญิงสาวอีกปากกลับยื่นหน้า
เข้ามาใกล้กระจกมากขึ้น แล้วยกนิ้วชี้ค่อยๆ ยื่นมาใกล้ ทำให้เธอต้องยก
ตามไปด้วย

ทั้งสองต่างสัมผัสกระจกพร้อมกัน ปลายฉัตรสะดุ้งน้อยๆ เมื่อปลาย
นิ้วรู้สึกถึงความเย็นของผิวสัมผัสวัตถุสะท้อนเงาซึ่งไม่มีใครแตะต้องมานาน
หลายปี ทว่านอกจากนั้นแล้วก็ไม่มียะไรเกิดขึ้น ไม่มีฝายใดทะลุกระจกออก
มาหากันได้

“เรื่องนี้มันช่าง...เหลือเชื่อจริงๆ” พลอยเอ่ย เบิกตากว้าง อ้าปากค้าง
อย่างนึกไม่ถึง

“นั่นสิ”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะว่าโต๊ะเครื่องแป้งของเราสองคนจะเกิดเชื่อมกัน
ขึ้นมาได้”

ปลายฉัตรเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน ไม่นึกมาก่อนว่าโต๊ะเครื่องแป้งตัวเก่า
ที่ไม่ได้ใช้งานแล้วกลับกลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างนี้ ตอนที่แม่ของเธอ

ใช้งานอยู่เคยเกิดเหตุการณ์แบบนี้บ้างหรือเปล่าละ แล้วเพราะอะไรท่านถึงนำมาเก็บไว้เสียลึกลับในห้องเก็บของ

หญิงสาวผินหน้าไปทางประตูห้อง กรอบรูปแต่งงานของพ่อกับแม่ที่เธอวางเอาไว้ก่อนจะลุกเดินมาหาที่มาเสียงประหลาดตั้งแต่นhraอยู่บนลังกระดาษ แล้วหันใดเธอก็ระลึกได้...

สาเหตุที่เธอคุ้นชื่อ 'พลอย' อย่างน่าประหลาด

ใบหน้าหวาน ดวงตากลมโต และรอยยิ้มกว้างของหญิงสาวร่างเล็กบอบบางในชุดแต่งงานสีขาวสะอาดบริสุทธิ์มีองมาที่เธอ ปลายนิ้วสามารถเห็นใบหน้าแม่ในวัยสาวได้อย่างชัดเจน แม้ภาพนั้นจะวางอยู่ไกลก็ตาม

มันคือใบหน้าเดียวกับหญิงสาวชื่อพลอยที่ปรากฏอีกฟากของกระจกเงา!

๒

แทบไม่น่าเชื่อ...แต่ก็เป็นไปแล้ว

พลอยคือมารดาของเธอ ต่างกันเพียงว่าอีกฝ่ายไม่ได้อายุสี่สิบกว่า
อย่างไรปัจจุบัน หากแต่อายุสี่สิบต้น รุ่งราวคราวเดียวกับตัวเธอเวลานี้

หมายความว่าเธอกำลังคุยกับแม่สมัยยังสาวนั่นเอง

หัวใจของปลายฉัตรเต้นรัวเร็วด้วยความแปลกใจระคนพิศวง แม้ไม่
อยากเชื่อ แต่มันก็เป็นความจริงที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ ผู้หญิงที่อยู่อีกฟาก
ของกระจกคือชุดิภาจริง ๆ

“ปริม! ได้ยินที่ฉันพูดหรือเปล่า”

หญิงสาวสะดุ้งเมื่ออีกฝ่ายตะโกนเรียกชื่อเธอเสียงดัง หันกลับมา
มองเห็นพลอย...หรือแม่ในวัยสาวกำลังจ้องมองมาอย่างสงสัย

“เอ่อ...ได้ยินแล้ว” เธอตอบเบา ๆ

“เห็นเธอยืนนิ่งไปเลย ใจลอยไปถึงไหน ฉันถามไม่เห็นตอบ”

“ขอโทษที เธอถามว่าอะไรนะ”

“รู้ไหมว่าทำไมโต๊ะเครื่องแป้งของพวกเราถึงเชื่อมกันได้”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” นั่นคือความจริง เธอเองก็ไม่สามารถหาคำอธิบายได้เช่นกันว่าเพราะอะไรจึงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ที่อยู่ต่อหน้าเธอ... ในอีกฝั่งของกระจกเงาคือแม่จริงๆ นะหรือ

“เธออยู่กับใครบ้าง” เธอลองถาม เพื่อจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับอีกฝ่ายมากขึ้น

“อยู่ดีๆ ทำไมถามซอกแซก” ชุตติภาซักระแวง “มีแผนอะไรหรือเปล่า”
“ซึ่ระแวงจ้งเลยนะ”

“ฉันแค่เป็นคนรอบคอบ”

“เชื่ออยู่หรือ เห็นแม่ทำตัวแบบนี้มาตลอดชีวิต” ปลายฉัตรพิมพ์
“อะไรนะ” ชุตติภานิวหน้า

“เปล่า ไม่มีอะไร ฉันก็แค่คิดบางอย่างขึ้นมาได้” หญิงสาวรีบเฉลไ
“เอาอย่างนี้ ถ้าเธอไม่สะดวกใจจะตอบคำถามฉัน อย่างน้อยก็ช่วยตอบคำถามสักข้อได้ไหม อย่าทำหน้าระแวงสิ ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวหรอกนะ”

“ก็ได้ ถามมาสิ”

“ตอนนี้ พ.ศ. อะไร”

ชุตติภาเอียงคอ เลิกคิ้ว “ถามแปลก ก็ พ.ศ. ๒๕๓๕ ings”

ปลายฉัตรพยายามควบคุมสีหน้าไม่ให้เห็นแสดงอาการตกใจออกไป พลังคิดในใจว่าเป็นอย่างที่เคยคาดเอาไว้ นอกจากพวกเธอจะอยู่ต่างสถานที่และคุยกันผ่านทางโต๊ะเครื่องแป้งพิเศษตัวนี้แล้ว ยังผ่านเวลามาจากอดีตอีกด้วย แม่วัยสาวที่เธอคุยอยู่ตอนนี้มาจากยี่สิบสามปีที่แล้ว เธอยังไม่เกิดเลยด้วยซ้ำ เวลาปัจจุบันคือ พ.ศ. ๒๕๕๘

“ฉันก็แค่ถามคำถามทั่วไป” เธอกลับเกลื่อน “ว่าแต่เธอคิดใหม่ว่ามันแปลกจ้งเลยที่เราสามารถคุยกันได้แบบนี้ แต่ก็ดีเหมือนกัน ฉันรู้สึกดีเน่ต้นมากเลย”

“ตรงไหนกัน” อีกฝ่ายนิวหน้า “ชีวิตฉันวุ่นวายมากพออยู่แล้ว ยังมาเกิดเรื่องประหลาดขึ้นอีก”

“เรามีปัญหาอะไรหรือ ปรีกษานันไต้หวัน” ปลายฉัตรรีบเสนอตัว เธออยากรู้ความเป็นไปของแม่ว่าเมื่อก่อนท่านเป็นคนอย่างไรบ้าง

“ไม่ละ มันเป็นเรื่องในครอบครัว ฉันจะเล่าให้คนนอกที่เพิ่งรู้จักกันฟังได้ยังไง แถมเราเจอกันในสถานการณ์ไม่ปกติอีก”

“นี่เธอยังไม่ไว้ใจฉันอีกหรือ” หญิงสาวผิดหวัง มันคงแสดงออกทางน้ำเสียงค่อนข้างชัด ชุติภาจึงรีบพูด

“ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันหมายถึง...เรายังไม่สนิทกันสักหน่อย เพิ่งเจอหน้าแค่ครั้งเดียวเอง”

“ก็ทำความรู้จักกันสิ ไม่เห็นยากเลย” เธอเสนอ

จู่ๆ ปลายฉัตรก็อยากบอกชุติภาเหลือเกินว่าทั้งสองรู้จักกันดี ซ้ำยังผูกพันกันมากด้วย ทว่าได้แต่เก็บงำไว้ เพราะระลึกได้ว่าอีกฝ่ายอยู่ในอดีตไม่รู้ทุกอย่างเหมือนกับเธอ

“ทำความรู้จักกันหรือ” ชุติภาเบิกตาเหมือนงงงวย

“เอาเป็นว่า...เธออยากรู้อะไรจากฉันบ้างก็ถามมาได้เลย”

มารดาในวัยสาวหนึ่งไปครูด้วยสีหน้าครุ่นคิด ก่อนถามออกมาว่า “เธอชื่อจริงว่าอะไร อาศัยอยู่ที่ไหน”

“ฉันชื่อปลายฉัตร” เธอตอบคำถามแรกแล้วก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนตอบคำถามที่สองไม่ตรงความเป็นจริง “ฉันอยู่อเมริกา นะ”

“อเมริกาเลยหรือ ไกลจัง” คนฟังร้อง สะเง้งอมองราวกับต้องการเห็นรายละเอียดทางฝั่งเธอมากขึ้น “ดูไม่ออกเลยว่าเธออยู่ต่างประเทศ”

“ฉันอยู่ในห้องเก็บของ มันก็รกและมีดที่บอบอย่างนี้แหละ แต่ออกไปข้างนอกจะเห็นวิวดีมาก” เธอแต่งเรื่อง โชคดีที่อีกฝ่ายไม่ได้คาดคั้นอะไร แต่ตอบกลับอย่างนึกที่ง

“เหมือนโทรศัพท์ทางไกลแบบเห็นหน้ากันเลย นี่ถ้าในโลกเรามีเครื่องมือแบบนี้เยอะๆ การติดต่อคงสะดวกมากเลยนะ”

ปลายฉัตรพยักหน้า มีเพียงฝ่ายเธอที่รู้ว่าโต๊ะเครื่องแป้งนี้ทำได้

มากกว่านั้นเสียอีก เพราะมันพยายายนกาลเวลา ทำให้สื่อสารกับคนในอดีต
ได้ด้วย ไม่ใช่แค่พูดคุยกับคนในยุคเดียวกันอย่างที่ซุติมาเข้าใจ

เป็นไปได้เธอก็ไม่ยากหลอกหลวงแก่นักหรรอก แต่จำเป็นต้องทำเพื่อ
ปกปิดสถานะตัวเอง ด้วยไม่แน่ใจว่าหากเปิดเผยไปตามตรงว่าเป็นลูกสาว
ที่มาจากอนาคตจะส่งผลดีหรือเปล่า สู้เฉไปว่าอยู่เสียไกลลิบ ให้ติดต่
ได้ยากน่าจะดีกว่า

“คุยกันมาขนาดนี้แล้ว เธอเลิกระแวงฉันหรือยัง” ปลายฉัตรลองถาม

“อืม เธอก็ดูเป็นคนปกตินะ ไม่ใช่ฝืออย่างที่กลัวตอนแรก” ซุติมาบอก
แล้วหัวเราะเบาๆ ย่อตัวลงในลักษณะนั่งสบายๆ แสดงให้เห็นว่าความ
หวาดระแวงในใจเริ่มลดลงแล้ว “จริงสิ เธออายุเท่าไร”

“ฉันอายุยี่สิบสอง”

“เท่ากันเลย แปลกจังนะ” อีกฝ่ายพูด แล้วยื่นหน้าเข้าหากระจกรวกับ
อยากเห็นหน้าปลายฉัตรใกล้ๆ

ระยะห่างระหว่างทั้งสองมีเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น คั่นด้วยกระจก
บางๆ ซึ่งออกแรงทุบก็คงแตกโดยง่าย ปลายฉัตรยื่นมือไปหาบานกระจก
อย่างช้าๆ ซุติมาเองก็ทำแบบเดียวกัน หากทว่าทั้งสองไม่อาจสัมผัสกันได้
โต๊ะเครื่องแป้งเปิดโอกาสให้พวกเธอพูดคุยสื่อสาร แต่ไม่สามารถสัมผัส
ร่างกายกันและกัน...

ฉับพลันหญิงสาวนึกถึงแม่ในปัจจุบันที่นอนอยู่ในโรงพยาบาลไม่ยอม
ตื่น สถานการณ์แตกต่าง หากก็คล้ายคลึง เธอสามารถสัมผัสตัวแม่เมื่อไร
ก็ได้ แต่ไม่อาจพูดคุย ส่วนแม่ในวัยสาวนั้นเธอพูดคุยได้นานเป็นชั่วโมง
ทว่าแต่ละต้องตัวกันไม่ได้

จู่ๆ น้ำตาก็ไหลรินออกมา ปลายฉัตรสะอื้นโดยไม่สามารถควบคุม
ตัวเอง

“ปริมเป็นอะไร ร้องให้ทำไม” ซุติมาร้องถามอย่างตกใจ

“ขอโทษ” เธอปาดน้ำตา สูดลมหายใจลึก “ฉันกำลังนึกถึงปัญหาครอบครัว-

ครั้นนะ”

“เธอเองก็มีปัญหาเหมือนกันสินะ ไม่เป็นไรหรอก ทำใจดีๆ ไว้ ทุกปัญหาย่อมมีทางแก้ไข” แม้ในวัยสาวปละบโยน

“ฉันก็หวังอย่างนั้น” เธอพยักหน้าอย่างเศร้าหมอง ยกมือขึ้นซับน้ำตา ระลอกใหม่

“ถ้าเธอไม่รังเกียจ...เล่าให้ฉันฟังบ้างก็ได้นะ พูดคุยกับคนอื่นอาจจะสบายใจขึ้น”

“ฉันก็ขาดทุนสิ ที่เธอคงไม่ยอมเล่าเรื่องตัวเองให้ฉันฟังแน่”

“ยังมีแกใจพูดเล่นอีก” ชุติภาหัวเราะเบาๆ “ฉันก็แค่ข้าราชการธรรมดาๆ ไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก”

“ไม่จริงสักหน่อย ชีวิตเธอน่าสนใจออก” พูดไปแล้วก็เกรงว่าอีกฝ่ายจะสงสัย เลยรีบเสริม “อย่างน้อยการไต่ถามทำให้ฉันเห็นทางกระจกนี้ได้ดีถือว่าน่าสนใจมากแล้วละ”

“แสดงว่าเราสองคนน่าจะใจพอกันสินะ เอาเถอะ ไหนเล่าให้ฟังหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น เธอถึงได้ร้องไห้”

หญิงสาวจ้องเข้าไปในดวงตากลมโตของแม่ ชุติภามองตอบกลับมา ด้วยแววตากระตือรือร้น พร้อมรับฟังจริงๆ ไม่ใช่แค่พูดออกมาอย่างนั้นเอง

“แม่ฉัน...เกิดอุบัติเหตุ...รถชนนะ” เธอเริ่มเล่า “ตอนนั้นนอนอยู่โรงพยาบาล ยังไม่ฟื้นเลย”

“โอ” ชุติภาอุทานอย่างเห็นใจ “แล้วหมอยังไงบ้าง”

“ต้องรอดูอาการไปก่อน ทุกคนกลัวว่าแม่จะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก...” พูดได้แค่นี้เธอก็รู้สึกถึงก้อนสะอื้นในลำคอ ต้องหยุดพูดชั่วคราว

“อย่าเพิ่งคิดในแง่ร้ายไปเลย หมอที่โน่นน่าจะเก่ง ยังไงต้องช่วยแม่เธอไว้ได้แน่ ฉันจะช่วยสวดมนต์ขอพรจากพระให้คุ้มครองแม่เธออีกแรงนะ ปรีม”

“ขอบใจนะ แค้ได้คุยกับเธอฉันก็สบายใจขึ้นมาก”

“แหม พูดเกินไป ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย แค้คนแปลกหน้าเท่านั้น”

“ไม่จริงเลย เธอไม่รู้หรือกว่าการได้คุยกับเธอมีความหมายกับฉันมากแค้ไหน” ปลายฉัตรพูดจริง การสื่อสารผ่านวิธีแปลกประหลาดนี้ทำให้เธอรู้สึกว่าได้ใกล้ชิดแม่...ซึ่งเธอไม่เคยนึกใล่ใจอยากคุยกับท่านมาก่อน

เธอมีหลายเรื่องอยากพูดคุยกับแม่ในวัยสาว ทว่าก่อนจะอ้าปาก กลับมีเสียงดังมาจากอีกฟากของกระจก

“พลอย! อยู่บ้านหรือเปล่า”

“อ๊ะ นั่นเสียงσύ เพื่อนฉันนี่นา เธออยู่ตรงนี้ก่อนนะปริม อย่าเสียงดังล่ะ เตี่ยσύได้ยินเข้า”

ปลายฉัตรมองเห็นว่าชุดนิกรจากหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง เดินไปอีกทางตามมาด้วยเสียงตะโกน คงร้องตอบคนภายนอกที่ส่งเสียงเรียกนั่นเอง

“ฉันอยู่ในห้องนอน Σύมีอะไรหรือเปล่า”

หญิงสาวนึกขึ้นมาได้ว่าชื่อ ‘σύ’ เองก็คุ้นหูอยู่เหมือนกัน ก่อนจำได้ว่าน่าจะเป็น ‘ป้าσύ’ เพื่อนสนิทของแม่ที่เคยแวะเวียนมาบ้านบ่อยๆ จนเหมือนญาติสนิทคนหนึ่ง ทว่าปัจจุบันแต่งงานย้ายไปอยู่เมืองนอกแล้ว ปีหนึ่งจะกลับมาเยี่ยมสักครั้ง

เธอได้ยินเสียงป้าσύตอบกลับดังลั่นด้วยเสียงร้อร่น

“ไ้ต้นมันโดนตำรวจลากออกไปโรงพัก รีบตามมาเร็วๆ เข้า”

“ฮา!” ชุดนิกร้อง ก่อนวิ่งพรวดพราดผ่านหน้ากระจกไป

ปลายฉัตรไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นทางนั้นอีกบ้าง เพราะภาพตรงหน้าที่ชัดใล่ค่อยๆ หม่นมัวลงอย่างรวดเร็ว ทำให้หญิงสาวรับรู้ใ้ว่าเกิดความผิดปกติ การเชื่อมต่อของเธอกับแม่กำลังจะหมดลงแล้ว

“แม่คะ...อย่าเพิ่งไป คุยกับปริมก่อน!” เธอร้องตะโกน ไม่พร้อมจะสูญเสียแม่ไปอีกในตอนนี้

ทว่าแรงปรารถนาของเธอไม่อาจเหนี่ยวรั้งเหตุการณ์เอาไว้ได้ วินาที

ต่อมาระจกโต๊ะเครื่องแป้งก็กลับมัว ไม่เงาชัดเหมือนเมื่อครู และสะท้อนให้เห็นเพียงใบหน้าซีดเซียวของปลายฉัตรเท่านั้น

ช่วงปี ๒๕๓๕ ของชุดิภาณั้น หลังจากเธอได้รับแจ้งข่าวจากσύ่ยว่าต้นผู้เป็นน้องชายถูกตำรวจจับแล้ว ความร้อนใจทำให้เธอรีบรุดออกจากบ้าน ลืมไปเสียนิททว่ากำลังคุยกับปลายฉัตรอยู่

“ต้นนี่จริงๆ เลย แน่ใจนะσύ่ยว่ามันอยู่ สน. นี้” เธอถามเพื่อนด้วยเสียงร้อนใจ

“ใช่ ฉันเห็นกับตาเลย”

ระหว่างทางไปนั้น เธอเกิดนึกถึงหญิงสาวที่สื่อสารกันผ่านกระจกขึ้นมาได้ว่ยังไม่ได้บอกกล่าวอะไรเลย ไม่รู้ว่าปานนี้อีกฝ่ายยังรออยู่หรือว่าหายไปแล้ว และจะโกรธหรือเปล่านะที่เธอหนีหายมาเฉยๆ

“เป็นอะไรไปนะพลอย ทำทางจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หรือว่าเป็นห่วงต้นมัน”

“ฉันห่วงจนเลิกห่วง กลายเป็นทั้งโกรธทั้งเบื่อแทนแล้ว” ชุดิภาถอนหายใจ รีบจำเดินให้เร็วขึ้น “คิดเรื่องอื่นมากกว่า”

“เรื่องอะไรเธอ”

“งานนะ” เธอไม่พร้อมจะเล่าความจริงให้เพื่อนฟัง เพราะรู้ว่าฟังดูเหลือเชื่อขนาดไหน ถ้าไม่ประสบด้วยตาตัวเองคงไม่มีวันเชื่อได้ง่ายๆ

“ฉันรู้ว่าเธอไม่อยากทำ แต่อดทนไปก่อนเถอะนะ คงอีกไม่นานหรอก ต้นเรียนจบก็หมดภาระแล้วไม่ใช่หรือ” σύ่ยบอกอย่างเห็นใจ เพราะรู้ดีนิสัยกหนบางดีว่าเพื่อนไม่ชอบงานที่ทำอยู่ แต่จำเป็นต้องทำเพราะมีเหตุจำเป็น

“นั่นก็น่าห่วง ทำตัวมีเรื่องไปวันๆ จะเรียนหนังสือหนังสือจบเมื่อไรก็ไม่รู้”

ทั้งสองมาถึงสถานีตำรวจในอีกสิบห้านาทีถัดมา โรงพักแห่งนี้อยู่ในห้องที่เดียวกับบ้านที่ชุดิภาถาค้ยอยู่ แต่ถ้าเป็นไปได้เธอก็ไม่ยอกเหยียบย่าง

มานักหรือกหญิงสาวเดินไปหยุดที่โต๊ะลิบเวอร์ พร้อมแจ้งว่ามาติดต่อเรื่องที่น้องชายถูกจับ

“อ้อ เด็กวัยรุ่นนี่กัน” ตำรวจร่างผอม อายุน่าจะไม่ห่างจากเธอมากพูด

“คงใช้มั้งคะ น้องชายฉันชื่อปวัน”

“น้องที่ผมยาวเหมือนนักดนตรี สวมเครื่องแบบช่างกลหรือเปล่าครับ ผู้หมวดคุมตัวไว้ในห้องทำงาน”

“ต้นทำเรื่องร้ายแรงมากหรือคะ ถึงขนาดต้องกันตัวไปสอบสวน” ส่วยตีโพยตีพาย

“เปล่าหรือครับคุณ ก็แค่วัยรุ่นเลือดร้อนไม่ชอบหน้าเลยกระทบกระทั่งกัน แต่คุณกรณีน้องชายคุณมีตั้งสี่คน ขึ้นจับเข้าห้องขังเดียวกัน มีหวังก่อเรื่องขึ้นอีก ผู้หมวดแกล้งแยกตัวไปอีกที่ รอญาติมาติดต่อรับตัวนี่แหละครับ”

“ฉันขอพบต้นเลยได้ไหมคะ” ชูติภาரிบถาม

“สักครู่นะครับ ผมไปแจ้งผู้หมวดให้”

ร้อยเวรลุกขึ้นยืน เดินหายไปครู่ ก่อนกลับมาพร้อมฮัมเพลง “ประวัติศาสตร์” ของนักร้องคนดัง คริสติน่า อากีล่าร์ ที่ดังมาจากวิทยุอยู่ในตอนนี้อย่างอารมณ์ดี ตรงข้ามกับอารมณ์ของคนรอสิ้นเชิง

“หมวดอนุญาตแล้ว ตามผมมาเลยครับ”

ทั้งสองเดินตามนายตำรวจร่างผอมมาหยุดหน้าประตูไม้สีเข้ม ติดป้ายหน้าห้องว่า ‘ร้อยตำรวจโท มนูญชัย บุญประเสริฐทรัพย์’ เคาะประตูเบาๆ แล้วผลักเปิดเข้าไปโดยไม่รอคนข้างในชานรับ

ชายที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่นั้นต่างจากนายตำรวจชั้นผู้น้อยที่นำเข้ามาเป็นคนละเรื่อง เขามีร่างกายสูงใหญ่ ผิวสองสีเยี่ยงคนตากแดดเป็นประจำ ขนาดนั่งอยู่ยังเห็นได้ชัดว่ารูปร่างลำลั่น มีกล้ามเนื้อแข็งแรง ใบหน้าเหลี่ยมดูคมสัน ไม่ถึงกับบึ้งตึง หากก็เคร่งขรึมเหมาะสมกับภาพลักษณ์

มีเพียงดวงตาที่ฉายแววเป็นมิตร ทำให้เจ้าตัวไม่ถึงกับน่ากลัวจนไม่ยอมเข้าใกล้ แต่พร้อมจะเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ดูแลรักษาความปลอดภัยให้ประชาชนผู้ทุกข์ร้อน

เมื่อตอนเขาเงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวที่เดินตามหลังลูกน้องเข้ามา ดวงตาคู่นั้นก็มีแววแปลกๆ ขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อนค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ ผุดที่ริมฝีปาก

“สวัสดีครับ พี่สาวของนายปวันใช่ไหม”

“สวัสดีค่ะพี่หมวด” ส่ายกมือไหว้ ฉีกยิ้มทักทาย ชุดีภาทำตาม

“พี่พลอย!” น้องชายตัวตันปัญหาร้องเรียกชื่อ เธอหันไปเห็นอีกฝ่าย ลุกจากเก้าอี้ริมห้อง “มาได้ยังไง”

“ยังมีหน้ามาถามอีก ถ้าฉันไม่มาแล้วใครจะช่วยเก้อออกไป อยากรอนอนในตารางหรือไง”

“เฮอะ ผมดูแลตัวเองได้น่า พี่ไม่ต้องยุ่งหรอก” ปวันเบะปาก

“หน้อย ปากเก่งนัคนะ ตัวเองก่อเรื่องแท้ๆ สร้างแต่เรื่องไม่รู้จักหยุดหย่อน ถ้าแม่รู้เข้าจะปวดหัวแค่ไหน” เธอชักทอนไม้ไท่กับท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวของน้องชาย ปราดเข้าไปตบหัวเด็กหนุ่มเข้าที่หนึ่งอย่างหมั่นไส้

“โอ๊ย! เจ็บนะพี่พลอย เดี่ยวผมก็แจ้งความข้อหาทำร้ายร่างกายเสียเลย ต่อหน้าตำรวจด้วย มีพยานเห็นๆ”

“นี่ไม่สำนึกเลยใช่ไหม โดนอีกสักทีก็แล้วกัน” เธอขำมือตั้งท่าจะตบแรงๆ อีกสักทอน

“ผู้หมวดจับเลยครับ พี่ผมบ้าไปแล้ว” ปวันโวยวาย ขยับตัวหลบ

“อย่าทะเลาะกันเลยครับ” มนัญชัชห้ามทัพ “คุยกันดีกว่า ครอบครัวยุติกันไม่ใช่หรือ”

เมื่อมีชายหนุ่มผิวสองสีเดินมาขนาบข้างน้องชาย ทำให้ชุดีภาสังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าเขาสูงใหญ่ขนาดไหน เด็กหนุ่มวัยรุ่นที่ยังไม่โตเต็มที่อย่างปวันดูตัวเล็กจ้อยไปถนัดเมื่อเทียบกับนายตำรวจหนุ่ม

ชุตติกาลดมือ ถามเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

“ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นคะผู้หมวด ต้นไปตีกับใครอีก”

“ผมกับลูกน้องขับรถผ่านไปเห็นน้องชายคุณชกต่อยกับเด็กรุ่นเดียวกันสี่คนที่หน้าร้านสนุกช็อกแลคซี พวกเราเลยเข้าไปแยกแล้วคุมตัวทั้งหมดมา โชคดียังไม่มีใครเจ็บหนัก”

หญิงสาวเพิ่งสังเกตใบหน้าของชาย เห็นมีรอยฟกช้ำอยู่บริเวณริมฝีปากและแก้มขวา พลันเกิดสงสัยขึ้นมาไม่น้อย แต่นึกซังกี่มากที่เจ้าตัวขยันก่อเรื่องเสียเหลือเกิน พอถูกพี่สาวจ้อง คนถูกมองก็หันหน้าหนีไปทางอื่น เผยให้เห็นรอยข้ำที่กักหูอีกจุด

“ต้น แก่ไปทำอะไรที่ร้านกาแลคซี” เธอถามเสียงเฉียบ

“พี่พลอยยุ่งอะไรด้วย” น้องชายย้อนยียวน

“ฉันเป็นพี่แกนะ หรือจะให้ฉันบอกแม่”

“ถึงยังงี้ก็ฟ้องอยู่แล้วนี่” ปวีนโต้กลับ ยักไหล่ “ผมแค่ไปแทงสนุกหลังเลิกเรียนแล้วด้วย พวกมันเลือกมากวนตีน เลยมีเรื่องกันนิดหน่อย ผมไม่ใช่คนผิดด้วยซ้ำ”

“โยนความผิดให้คนอื่นอย่างเดียวนะ” เธอประชด “ฉันอยู่กับแกมาทั้งชีวิต ทำไมจะไม่รู้จักนิสัย ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะใจร้อนนะสิ”

“พวกมันเริ่มก่อน” เด็กหนุ่มยืนยันคำเดิม

“หัดอดทนอดกลั้นเสียบ้าง ใครพูดอะไรต้องโต้ตอบเขาทุกครั้ง หรือไง ฉันกับแม่หาเงินส่งแกเรียนหนังสือนะ ไม่ใช่ให้เป็นนักเลง”

“ช่างเหอะ” ปวีนกระแทกเสียง เหวี่ยงกำปั้นตบตู้เหล็กใส่เอกสารที่อยู่ข้างตัวด้วยความหงุดหงิด “ในสายตาพี่ ผมผิดตลอดแหละ”

“ไอ้น้อง อย่าออกฤทธิ์แถวนี้ นี่สถานีตำรวจนะ” มนัญชัยที่ฟังพี่น้องสนทนากันมาพอสมควรออกโรงปรามเมื่อเห็นว่าชกไปกันใหญ่ ก่อนหันหน้ามาทางชุตติภา “คุณเองก็เหมือนกัน อย่าใช้อารมณ์ใส่กันเลย”

เสียงชายหนุ่มร่างใหญ่อาจนิ่งๆ ทว่ามีอำนาจมากพอให้คนฟังเกรงใจ

สงบปากสงบคำกันทั้งสองฝ่าย

“ฉันต้องเสียเงินค่าประกันตัวต้นเท่าไรคะผู้หมวด” ชุติภาสูดลมหายใจ ถามด้วยเสียงนิ่งเรียบขึ้นกว่าเมื่อครู่

“ไม่ต้องครับ ผมไม่ได้ตั้งข้อหาอะไร เดี่ยวแค่ลงบันทึกประจำวันเป็นหลักฐานไว้เท่านั้น คู่กรณีก็เป็นเด็กเหมือนกัน แค่อุปถัมภ์แม่มารับตัวก็ปล่อยไป”

“จริงหรือคะ” เธอเบิกตาเล็กน้อย

“ผมเชื่อเรื่องการให้โอกาส แค่อยากให้เห็นครอบครัวช่วยกันสอดส่องดูแลลูกหลาน ช่วยห้ามปรามไม่ให้ก่อเรื่องซ้ำซาก” เขาหันหน้าไปทางบ้าน ซึ่งกั้นหน้าหลบสายตามองพื้นที่ ซ้ายหนุ่มเรียกผู้ใต้บังคับบัญชา มาหา แล้วสั่งให้พาตัวขว้างออกไปทำเอกสาร

“ขอบคุณนะคะที่ผู้หมวดไม่เอาเรื่องเอาราว” ชุติภาเอ่ย “ฉันกับแม่พยายามทั้งสั่งทั้งสอนนายต้นกันจนเหนื่อยหน่าย แต่เจ้าตัวไม่ยอมเชื่อฟังเลย”

“ถ้าที่ผ่านมามีได้ผล ลองเปลี่ยนวิธีดูไหม”

“ยังไงคะ” เธอเลิกคิ้ว

“ผมว่าบางทีน้องชายคุณไม่ยอมเชื่อฟัง อาจเพราะสื่อสารกันผิดก็เป็นได้นะ”

“คุณจะว่าฉันสอนน้องไม่เป็นหรือไง”

“อ๊ะ อย่าเพิ่งผิดหูสิครับ” ตำรวจหนุ่มยิ้มกว้างเปิดเผย “แค่คำแนะนำครับ ผมทำงานมาหลายปี เห็นกรณีอย่างนี้ก็มาก เวลาเด็กก่อเรื่อง คนในครอบครัวก็มักต่อว่า บางรายก็รุนแรง กลายเป็นว่าเด็กยิ่งต่อต้าน ทำตัวเหลวแหลกกว่าเดิม สุดท้ายก็เป็นปัญหาใหญ่ ผมเห็นว่าน้องชายคุณไม่ถึงกับแก้ไขไม่ได้หรอก เขาแค่ทำตัวเป็นเด็กวัยรุ่นเรียกร้องความสนใจเท่านั้นเอง ถ้าหากคุณว่าสั่งสอนแล้วไม่ได้ผล อาจเพราะใช้ไม้แข็งมากเกินไป ลองปรับเปลี่ยนการพูดจาดูสิครับ”

“ขอบคุณที่แนะนำนะคะ แต่คนนอกคงไม่เข้าใจได้ดีไปกว่าครอบครัวเดียวกันหรอกค่ะ” เธอพูดขวางๆ น้ำเสียงติดจะห้วน

“แค่บอกเล่าประสบการณ์ครับ” เขายังคงยิ้มร่ากับไม่รับรู้ว่าคนฟังซักมีนตึง ชวนคุยต่อ “บ้านคุณอยู่แถวนี้ใช่ไหม”

“คุณรู้ได้ยังไง” เธอถามอย่างประหลาดใจ

“ผมคิดว่าเคยเห็นคุณกับน้องชาย ตอนพาตัวมาอ้างว่าหน้าคุณๆ”

“อู๊ย! น้องชายแค่คุ้น แต่จำพี่สาวได้บ๊อบใช้ไหมคะผู้หมวด” ส่วยจิบปากจิบคอเข้า “แสดงว่าหน้าตาของยายพลอยเนี่ย...”

“ส่วย!” ชูติภาทำเสียงแข็ง ตวัดสายตามองเพื่อน “พูดจากวนผู้หมวดเขาทำไม”

“แหม ฉันแค่จะบอกว่าหน้าพลอยจำง่ายเท่านั้นเอง” ส่วยพูดเสียงอ่อย

“ถ้าหากหมดเรื่องแล้ว ฉันขอตัวกลับนะคะผู้หมวด นี่ก็ใกล้ค่ำแล้ว ฉันยังมีธุระต้องทำอีกมาก” เธอหันไปพูดกับตำรวจร่างใหญ่

“ตามสบายครับ อย่าลืมเวะที่โต๊ะสิบเวรให้ชื่อที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ไว้ด้วยนะครับ เพื่อนายต้นมีปัญหอะไรอีกจะได้ตามตัวผู้ปกครองถูก ผมไม่คิดว่าจำบรรณจะได้ข้อมูลจากน้องชายคุณมากนัก เขาปากแข็งมาก ถ้ามอะไรก็ไม่ยอมตอบ ถ้าคุณไม่มาขอพบตัวเอง ผมยังนึกว่าต้องคุมตัวไว้ทั้งคืนเสียแล้ว”

ชูติภาแหมปาก นี่ถ้าหากน้องชายไม่แยกไปกับตำรวจอีกนายก่อน เธอคงได้แหวโล่กันบ้างละ โชคดีจริงๆ ที่เพื่อนเธอเห็นตัวเข้าและมาตามทัน ท่วงที ไม่อย่างนั้นวันนี้อาจหายไปทั้งคืนโดยไม่มีใครในบ้านรู้เลยว่าอยู่ที่ไหน จะพลอยทำให้แม่เป็นห่วงไปเปล่าๆ

“ฉันจะไปดูเอง” เธอตอบเขา

“ขอทุกเบอร์ที่ติดต่อก็ได้เลยนะครับ ทั้งบ้านและที่ทำงาน”

“ผู้หมวดขอเสียทุกทางขนาดนั้น กลัวติดต่อยายพลอยไม่ได้มากเลยหรือคะ” ส่วยอดปากตัวเองไม่อยู่

“ผมเป็นคนรอบคอบครับ” เขายิ้ม

“เอาเบอร์เพจด้วยไหมคะ” ส่วยเสนอ

“ฉันไม่มีเพจสักหน่อย” ชุติภาแย้ง

“เธอไม่มี แต่ฉันมีนี่ยะ” เพื่อนหันมาตอบ ก่อนเดินฉับๆ ไปที่ร้อยเวร หยิบปากกานับโต๊ะแล้วก้มหน้าเขียนยุกยิกครู่หนึ่ง ก่อนเดินยิ้มแปลกกลับมา สมทบ “เรียบริ้อยแล้วคะ ถ้าติดต่อยายพลอยไม่ได้ เพจหาสุยนะคะ กดหนึ่ง-ห้า-สอง ฝากข้อความไว้เลย ส่วยเห็นหน้าค่าตาและรักทันเหมือนน้องชายตัวเองนี่แหละคะ พร้อมเป็นธุระให้เสมอ”

“ขอบคุณครับ”

ลับหลังนายตำรวจร่างกำยำ ชุติภา ก็หันมาขมวดคิ้วมุ่นใส่เพื่อน แล้วกระซิบบว่า “เธอไปแจกเบอร์เขาทำไม”

“ฉันหวังดีหรือก” ส่วยแลบลิ้น

หญิงสาวเกือบจะคุยกับเพื่อนมากกว่านี้ ทว่าปวันเดินตามออกมาด้วย ไบหน้าเมื่อหน่วยเสียก่อน บทสนทนาจึงหยุดแค่นั้น ชุติภาตั้งท่าจะส่งสอนน้องชายอีกรอบ ทว่าเด็กหนุ่มหยิบหูฟังเครื่องวอล์กแมนออกมาเสียบหู จากนั้นกดเล่นเพลงร็อกดังจนเสียงเบสลอดออกมาเพื่อแผ้วให้คนรอบข้างได้ยินด้วย ปวันก้าวขาเดินออกไปโดยไม่สนใจใคร พี่สาวจึงเอือมมือไปกระซอกไหล่ให้อีกฝ่ายหันกลับมา

“อะไรอีกเล่า” ปวันเอ่ยเสียงกระซอก ปลดหูฟังออก

“แกจะไปไหน ไม่กลับบ้านหรือไง”

“กลับไปให้โดนพี่ตำซ้ำซากนะเธอ ผันไปเถอะ ผมจะไปหาเพื่อน” พุดจบก็สะบัดแขนออกห่างจากพี่สาว แล้ววิ่งหนีไปทันที ทิ้งให้ชุติภากับส่วยมองตามอย่างหนึ่งอึ้ง

“เฮ้อ ฉันกลุ้มใจแทนเธอจริงๆ เลยพลอย มีน้องชายหัวแข็งอย่างนี้ สอนไม่รู้จักจำ” ส่วยเอ่ยอย่างเห็นใจ

“ฉันจนปัญญาจะสอนมันแล้วเนี่ย ตอนนีต้มันไม่เห็นหัวฉันกับแม่

เลย” เธอถอนหายใจแรง

“อย่างน้อยๆ ผู้หมวดมณีนุชขยักคงพอช่วยฉันได้บ้างละมั้ง เขาดูเป็นคนดีนะ พลอยว่าไหม”

“ไม่รู้สิ ฉันไม่มีอารมณ์จะใส่ใจใครทั้งนั้น แค่ตื่นขึ้นโรงพักก็อาบแทบแย่แล้ว”

“ท่าทางเขาสนใจเธอออก” สู้ห้าวเราะคิกคัก “ไม่สนหรือจ๊ะ รูปหล่อกล้ำมใหญ่อย่างกับ บินด์ บรลือฤทธิ์ กลับดีกๆ จะได้ไปส่งให้ปลอดภัยไป”

“เอาเป็นว่าฉันไม่ชอบคนในเครื่องแบบก็แล้วกัน” ชูติภาคัดบทสนทนา “กลับบ้านกันเถอะ ปานนี้แม่คงกลับบ้านแล้ว ไม่เจอใครจะกังวล”

“จ้า แต่ระวังนะ เขาว่าเกลียดอะไรมากได้อย่างนั้น” สู้เย้าเบาๆ ทว่าคนถูกเย้าไม่ได้ฟัง เพราะรีบเร่งเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

ปลายนิ้วตรึงเดินออกจากห้องเก็บของอย่างหงอยๆ เพราะจำต้องตัดการติดต่อกับมารดาโดยไม่ตั้งใจ เธอนั่งรออยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งร่วมครึ่งชั่วโมง จนแน่ใจว่าแม่คงไม่กลับมาแล้วนั้นละ ถึงได้ยอมออกมา

“เป็นอะไรไปปริม หน้าซีดเขียว ไม่สบายหรือเปล่า” ผู้เป็นยายทักเมื่อเห็นหลานมีท่าทางผิดปกติ

“เปล่าค่ะ ปริมเหนื่อยเท่านั้นเอง” เธอสั้นศิริชะ

“งั้นก็ไปนอนพักสักหน่อย หลังๆ มาฉันปริมกินข้าวน้อยอย่างกับแมว دم ร่างกายเลยอ่อนเพลียนะสิ”

เธอเดินขึ้นห้องนอนอย่างว่าง่าย พลังครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ก่อนที่แม่จะละทิ้งบทสนทนาไปกะทันหัน เธอได้ยินเสียงป้าสู้เรียกแม่ แล้วยังงั้นต่อนะ

‘ไอ้ต้นมันโดนตำรวจลากไปโรงพัก...’

ต้น? อย่าบอกนะว่าเป็นคนเดียวกับที่เธอรู้จัก!

“ยายคะ เย็นนี้หน้าตั้นจะกลับบ้านหรือเปล่า” เธอรีบวิ่งลงจากบันไดเข้าไป
ถามยายทันที

“คงมาแหละมั้ง เห็นบอกว่าจะเอาขามหมูเจ้าอร่อยมาฝาก ปริมมีอะไร
หรือ”

“ปริมอยากถามหน้าตั้นบางอย่างนะคะ” เธอหมายมาด

ถ้าหากเธอเดาไม่ผิด ตั้นที่ว่าน่าจะหมายถึงหน้าตั้น หรือปวัน น้องชาย
คนเดียวของแม่ หากแต่หน้าปวันที่เธอคุ้นเคยไม่ใช่คนเลงหัวไม้เกกมะเทรก
เกอร์ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล เขาเป็นชายวัยสี่สิบที่มีอยู่ช่อมรดกของตัวเองกว่า
สิบแห่ง นิสัยเอาการเอางานทุ่มเทไม่ต่างจากพ่อของเธอ ไม่น่าเชื่อว่าในอดีต
จะเคยมีเรื่องมีราวถึงขนาดนั้นได้

มีอะไรเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นบ้างนะ...ปลายฉัตรนี้กอยากรู้ให้มากขึ้น
ไปอีก จากที่แต่ก่อนไม่เคยนึกสนใจความเป็นไปของพ่อแม่และญาติผู้ใหญ่
เลยสักนิด

เธอเอ่ยถามหน้าชายในตอนเย็นที่เขามาหา ปวันขมวดคิ้วอย่างใช้
ความคิดแล้วว่า

“ปี ๓๕ เหนอ น้ายังเป็นเด็กวัยรุ่นนอยู่เลย ตอนนั้นเรียนช่างกลอยู่”

“แล้วน้าเรียนเก่งหรือเปล่าคะ” เธอถาม

“เก่งสิ ไม่อย่างนั้นจะเจริญเหมือนทุกวันนี้ระอะ”

“ใครว่า” ยายมณิตาเดินถือขามหมูเจ้าอร่อยเข้ามาได้ยินพอดี ถึง
กับค้อนขวับใส่บุตรชาย “สมัยนั้นแกมันเกเรจนใครๆ อ่อนใจ นึกว่าจะเรียน
ไม่จบด้วยซ้ำ วันๆ เอาแต่หาเรื่องชกต่อยกับเขาไปทั่ว ยังดีไม่เคยโดนจับ
เข้าตะราง”

“โอ้ แม่ แฉกันต่อหน้าหลานเลยเชียรว” ปวันหน้าเจื่อน หัวเราะแห้งๆ
กลบเกลื่อน “เรื่องมันเก่าแล้ว ยกมาพูดก็อายเขา”

“เลยเปลี่ยนประวัติใหม่หรือไง ความจริงเป็นสิ่งไม่ตายนะเจ้าตั้น”

“ผมก็เลือร้อนไปตามประสาวัยรุ่นนั่นแหละ โตขึ้นมาก็ทำย”

“อ๊ะ สงสัยพ่อเรากลับมาแล้ว ปริม” ยายชะเง้อมองทางหน้าบ้านเมื่อได้ยินเสียงกุ๊กกัก ตามมาด้วยเสียงเปิดประตูรั้วและรถแล่นเข้ามาจอดในโรงรถ ไม่นานหลังจากนั้นมณัญชัยกับรัชฎภพก็ก้าวเข้ามาในบ้านด้วยสีหน้าเหนื่อยอ่อน

ทั้งสองแหวะไปโรงพยาบาลก่อนกลับบ้าน และคืนนี้ยายมณิตากับปลายฉัตรก็จะลับเปลี่ยนแหวะไปเฝ้ามารดาแทน เพื่อให้บิดาได้พักผ่อนเต็มที่ หลังจากอาสาเฝ้าคนป่วยติดต่อกันมาหลายคืน และยังต้องไปทำงานที่สถานีตำรวจทุกวันไม่ได้หยุดพัก

“พี่ชัย อาการพี่พลอยเป็นยังไงบ้าง” ปวันรีบถาม

“เหมือนเดิม” มณัญชัยสายตึระชะ “สภาพร่างกายทำงานได้ดี สมองก็ยังคงปกติ ไม่มีเลือดคั่ง เหลือแต่ไม่พื่อนี้แหละ”

“พรุ่งนี้ผมพอลาเวลาว่างได้ จะไปเฝ้าช่วงกลางวันให้”

“ขอบใจนะต้น” หัวหน้าครอบครัวพยักหน้าแล้วถาม “แล้วนี่ทำอะไรกันอยู่ นั่งพร้อมหน้าเชียว”

“แม่เพิ่งตั้งลำรับ มีขามูเจ้าอร่อยด้วยนะ ชัยจะกินเลยไหม”

“ยังดีกว่าครับ ให้ป้อมไปอาบน้ำอาบทำก่อน ผมเองก็อยากเอนหลังสักนิด ขับรถมาติดเหลือเกิน ขนาดระยะทางใกล้นิดเดียว ใช้เวลานานจนเหนื่อยใจ”

“เดี๋ยวนี้รถติดหนักขึ้นเรื่อยๆ นะพี่ชัย ไม่จำเป็นผมก็ไม่อยากใช้รถนักหรอก” ปวันเห็นด้วย “เออ เมื่อกี้ปริมเพิ่งถามผมเรื่องปี ๒๕๓๕ เลยต้องย้อนความจำกันหน่อย”

“นี่ก็ยังงี้ถึงอยากรู้ล่ะปริม” พ่อหันมาถาม

ปลายฉัตรไม่อาจบอกเรื่องการพุดคุยข้ามเวลาระหว่างเธอกับแม่ได้เลยเฉไปบอกว่ “ปริมทำความสะอาดห้องเก็บของ เห็นกล่องเก็บรูปถ่ายเก่าๆ ของพ่อกับแม่เลยสนใจนะคะ”

“จะว่าไปพ่อก็กไม่เห็นมานานแล้วเหมือนกัน”

“พี่ชยันน่าจะจำปีนั้นได้ เพราะเป็นช่วงเวลาสำคัญของพี่กับพี่พลอยนี่นา” ปวันเอ่ย

“นั่นสิ” มณัญชีย้อนระลึกได้เช่นกัน “เราแต่งงานกันปีนั้น แล้วก็มีปริมด้วย”

“พอกับแม่เจอกันได้ยังไงคะ” ปลายฉัตรสนใจ

“ความจริงพ่อเคยเห็นหน้าแม่เขาอยู่บ้างเพราะบ้านเก่าแม่กับที่ทำงานพ่ออยู่เขตเดียวกัน” บิดาเริ่มเล่า เขาเอ่ยชื่อ สน ที่รับผิดชอบพื้นที่บริเวณนั้น ซึ่งปัจจุบันเจ้าตัวย้ายออกไปนานแล้ว “แต่เจอกันอย่างเป็นทางการก็คงตอนหน้าต้นขึ้นโรงพักนั่นละ”

“โหย! หน้าต้นเคยถูกจับด้วยเหรอครับ” ธัญญาพิที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จเดินกลับลงมาได้ยินเขาก็ร้องอย่างตื่นเต้น

“ไม่ต้องทำหน้าตกใจอ้าปากค้างก็ได้ นายป้อม แค่คดีเล็กๆ น้อยๆ ชกต่อยกันตามประสาวัยรุ่นนี่แหละ” ปวันว่า

“เดี๋ยวเถอะ แก่แล้วยังไม่วายพูดแบบนี้ เดี่ยวหลานมันก็ทำตามหรอกนี่กว่าไม่เสียหาย” มณิตาเอ็ดลูกชาย

“อ้าว! ผมแก่แล้วยังโดนแม่ตามต่าอยู่เลยนะเนี่ย” ปวันหน้าเหย เรียกเสียงหัวเราะจากสมาชิกในครอบครัวได้ครืนคราง ลืมเรื่องนำวิกไปชั่วคราว “เมื่อก่อนหน้าเลือดร้อน ใครพูดผิดหูเป็นไม่ได้ หาเรื่องกับเขาไปทั่ว ไม่ยอมคนหรอก ไร่เราก็นึกว่าเท่า หาฐู้ไม่ว่าคนอื่นเขามองเหมือนพวกนักเลงหัวไม้เกะกะเกเร วันนั้นหน้าต่อยกับอันธพาลอีกกลุ่ม พ่อเราขับรถสายตรวจผ่านไปพอดีเลยเข้าไปห้ามปราม แล้วพาตัวไปโรงพัก ให้แม่เรามาติดต่อบริการ เอ รู้สึกวันนั้นจะไปพร้อมใครอีกนะ...”

“ป้าσύหรือเปล่านั้นคะ” ปลายฉัตรรีบถาม ชักตื่นเต้นเมื่อปะติดปะต่อเห็นเค้าลางว่าเหตุการณ์ที่วาน่าจะเป็นช่วงเดียวกับที่เธอเพิ่งเห็นผ่านกระจกนี่เอง

“ใช่ๆ” ปวันร้องแล้วก็เอียงคอ “หรือไม่ใช่หว่า... ชักไม่แน่ใจเหมือนกัน

อาจจะเป็นแม่ก็ได้”

“โอ๊ย สมัยนั้นแก่ออกเรื่องที่ไหนแม่รู้คนสุดท้ายทุกที พลอยไม่ยอมบอกหรือก ล้วแม่กลุ้มใจ” มณีตาปฏิเสธ

“แม่พูดแบบนี้เหมือนผมเป็นลูกอกตัญญูเลย” น้ำชายบ่นอุบอิบ

“ยังดีที่ตอนหลังแกคิดได้ กลับเนื้อกลับตัว แม่กับพลอยเลยไม่ต้องหนักใจอีก”

“ต้องขอบคุณพี่ชัยกับพี่พลอย” บวันหันไปมองพี่เขยอย่างชื่นชม

“พอกับแม่ทำยังไงหรือคะ” ปลายฉัตรถามกระตุ่น

“พี่ชัยนะเหมือนรุ่นพี่ เป็นตัวอย่างที่ดี คอยชี้ทางดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับลูกผู้ชายให้ห่างไกล ส่วนแม่ของปริม...” บวันหนึ่งไปครุ่น มองออกไปนอกหน้าต่างราวต้องการทอดสายตา นึกถึงอดีตที่ผ่านมาหลายสิบปีแล้ว “น้ำสร้างปัญหาให้พี่พลอยมากเหลือเกิน ยังดีที่เขาไม่เคยหมดหวังกับน้ำ ทำให้น้ำมีวันนี้ได้”

จากนั้นทุกคนในครอบครัวต่างพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตอย่างชื่นใจ ความทรงจำแห่งรักแท้ั้นไม่ต่างจากเพลงโปรด ฟังก็ครั้งก็เผลอเผลอ

ปลายฉัตรไปเยี่ยมแม่ที่โรงพยาบาล ยังไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในยามนี้แค่ได้รู้ว่าแม่ยังปลอดภัย อาการภายนอกไม่ทรุดลงก็ถือเป็นข่าวดีมากแล้ว ส่วนเรื่องพินหรือไม่นั้นยังเป็นความหวัง...ที่ไม่รู้ว่าจะเกิดผลเมื่อใด เธอหยุดยืนข้างเตียง กุมมือแม่แผ่วเบา แล้วพูดด้วยเสียงกระซิบ

“แม่คะ แม่รู้ไหมว่าเกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้น ปริมได้คุยกับแม่ตอนอายุเท่าปริมด้วย มันเกิดขึ้นได้ยังไงปริมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ปริมมีความสุขมากเลยคะ”

ดวงหน้าอ่อนเยาว์ของชุตินายังคงนิ่งเหมือนคนนอนหลับสนิท ไม่มีแววรับรู้คำพูดของบุตรสาว ทำให้เธอวูบไหวในอก กล้าก่อก่อนสะอื้นลงในลำคอ ไม่ให้ร้องไห้ต่อหน้าแม่ พูดต่อ

“เมื่อคืนทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า เราคุยกันเรื่องในอดีตสมัยน้ำตัน
ยังเป็นเด็กเกร มีเรื่องมากมายที่ปริมไม่เคยรู้เกี่ยวกับแม่ มีหลายเรื่อง...ที่
ปริมอยากบอกแม่”

น้ำตาที่กักเก็บไว้ไม่อาจต้านทานได้อีกต่อไป มันไหลรินจากหางตา
ของหญิงสาว ในเวลาเดียวกับที่ประตูห้องคนไข้เปิดออก เธอยกมือขึ้น
ซับน้ำตา พอดีกับที่ร่างสูงใหญ่ของอวัชเดินมาเคียงข้าง

“สวัสดิ์ตอนคำครับคุณปริม”

“หมอมาตรวจแม่หรือคะ”

“ราวन्द์เย็นนะครับ” เขาหมายถึงการออกตรวจคนไข้ที่เป็นประจำ
ทุกวัน ปกตินั้นเป็นช่วงเช้า แต่เฉพาะเคสที่มีปัญหาที่จะตรวจในช่วงเย็นด้วย

“อาการแม่ยังดีอยู่ใช่ไหมคะ”

“ผมสัญญาแล้วไงครับว่าจะดูแลคุณซุติภาให้ดีที่สุด”

“หมออวัชคะ” เธอเอ่ย “สิ่งที่ปริมถามอาจฟังดูซ้ำซาก แต่ถ้าแม่ไม่ฟื้น
นานๆ เข้าจะยังมีผลเสียใช้หรือเปล่า”

นายแพทย์หนุ่มหลุบตามองคนไข้ที่นอนสงบนิ่ง ก่อนเงยขึ้นสบตา
คนเป็นลูกสาว พร้อมกับบอก

“เราออกไปคุยกันข้างนอกดีกว่าครับ ที่โรงอาหารมีซุ้มกาแฟ รสชาติ
ใช้ได้ จะได้คุยกันสะดวกหน่อย”

“ทำไมถึงคุยตรงนี้ได้ล่ะคะ” ปลายฉัตรตกใจ

“ผมมีความเชื่อว่าจะถึงคนไข้นอนหลับ แต่จิตใต้สำนึกอาจยังทำงานและ
ได้ยินที่เราพูดกัน ดังนั้นจึงควรรอล้นกรองคำพูดที่จะให้คนไข้ได้ยิน”

“เข้าใจแล้วคะ ปริมออกไปข้างนอกกับคุณก็ได้”

เมื่อทั้งสองเดินลงมาถึงโรงอาหารซึ่งอยู่ชั้นล่างของอาคารผู้ป่วยใน
แล้ว อวัชอาสาเป็นคนซื้อเครื่องดื่มมาให้ขณะปลายฉัตรนั่งรอตรงมุมเงียบๆ
มองเขาเดินอย่างทะมัดทะแมงไปยังซุ้มกาแฟสด ลักพักเขาก็กลับมาพร้อม
แก้วกาแฟดำวันกรุ่น

“นี่ครับ ผมเอาน้ำตาลกับครีมเทียมมาด้วย ไม่รู้ว่าคุณปรินชอบรสแบบไหน”

“ขอบคุณค่ะ แคร่กาแฟดำก็พอ” เธอยิ้มอ่อน

ชายหนุ่มร่างสูงตั้งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามออกแล้วนั่งลง ดวงตาคมมองใบหน้าหวานอย่างพิถีพิถัน ปลายนิ้วตียังคงมีสีหน้าเซียวอยู่บ้าง แต่ก็มีสีสันมากกว่าครั้งแรกที่พบกัน แสดงว่าอย่างน้อยสภาพจิตใจก็คงดีขึ้นกว่าตอนทราบข่าวใหม่ๆ เขามองอากัปกริยาของหญิงสาวยามหยิบแก้วกาแฟขึ้นเป่าเบาๆ แล้วยกตะระริมฝีปากแล้วก็อดหยุดรอยยิ้มบางไม่ได้ มันคล้ายกับ... ความเอ็นดู

“คุณหมอมองหน้าปรินทำไมคะ มีอะไรติดอยู่หรือเปล่า” เสียงของเธอปลุกให้เขาตื่นจากภวังค์ อวัชกระแอมเบาๆ แก้มแก้ม ก่อนตอบเสียง

“เปล่าครับ ผมแค่คิดถึงคำถามของคุณ”

“ว่าไงคะ”

“คุณปรินคิดถูกครับ ยิ่งคนไข้ไม่ฟื้นนานเท่าไรก็ไม่ดีเท่านั้น เพราะอวัยวะและกล้ามเนื้อไม่ได้ทำงานนาน แต่หมอจะพยายามทำทุกวิถีทางต่อให้ต้องใช้เครื่องมือช่วยพยุงร่างกายก็ตาม”

“ไม่มีวิธีอื่นหรือคะ” ปลายนิ้วถามอย่างร้อนรน

“กรณีของคุณซุติกาไม่ใช่แค่หมดสติไปธรรมดา ซึ่งเรายังพอใช้ยาบางตัวฉีดกระตุ้นได้ เท่าที่เราลองตรวจดู สมองคุณซุติกาไม่ได้เกิดความเสียหายที่มองเห็นได้ คงต้องรอดูอาการหรือปล่อยให้คนไข้เยียวยาร่างกายและฟื้นขึ้นมาด้วยตัวเอง ถ้าฝืนมากไปอาจส่งผลเสียมากกว่า”

“ปรินแค่หวังว่าจะทำอะไรเพื่อแม่ได้บ้าง” หญิงสาวพูดแผ่วเบา

“ผมว่าทุกคนในครอบครัวทำดีแล้วนะครับ” อวัชให้กำลังใจ “ถึงไม่มีข้อพิสูจน์ทางการแพทย์ชัดเจน แต่ผมเชื่อ...อย่างที่คุณบอกคุณไป ว่าคนไข้ น่าจะรับรู้ได้ว่าครอบครัวรู้สึกอย่างไร เคยได้ยินไหมครับว่าคนไข้บางราย ร่างกายหลุดหนักมาก แต่กลับรอดชีวิตมาได้เพราะกำลังใจจากญาติๆ ผม

อยากเชื่อว่าภรรยาของคุณชุตติภาจะเป็นเช่นนั้น”

“มีนาพ่อถึงคอยบอกปริมกับป้อมว่าให้รักกันมากๆ”

“คุณปริมครับ” เขาเรียก “อย่าหาว่าผมยุ่งไม่เข้าเรื่องเลย แต่ผมสังเกตเห็นว่าคุณปริมมีอะไรในใจ เกี่ยวกับคุณแม่หรือเปล่าครับ ถ้าไม่รังเกียจปรึกษาผมได้นะ”

ปลายนิ้วตรมองหน้าอวัช แวดตาเขาสื่อความจริงใจ ทำให้เธอรู้สึกไว้วางใจสิ่งที่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน จึงเกิดอยากเล่าเรื่องที่เธอไม่อาจบอกคนในครอบครัว ความไม่สบายใจที่ติดค้างอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่แม่ถูกรถชน

“เช้าวันเกิดเหตุ ปริมพูดจาไม่ดีกับแม่” เธอสารภาพ “ปริมกลัว...ว่านั่นจะเป็นความทรงจำสุดท้ายที่ตัวเองมีกับแม่”

“อย่าคิดในแง่ร้ายสิครับ คนในครอบครัวกระทบกระทั่งกันเป็นเรื่องธรรมดานะ ผมคิดว่าคุณชุตติภาคงไม่โทษคุณปริมหรอกครับ”

“หมอคิดอย่างนั้นจริงๆ หรือคะ”

“ถึงผมไม่เคยเป็นพ่อคน แต่ก็แน่ใจนะครับว่าแม่ของคุณปริมคงไม่โทษลูกสาวแน่”

“แต่ถ้าปริมไม่ทะเลาะกับแม่ วันนั้นแม่ก็คงไม่ถูกรถชน”

“เราไม่มีทางรู้หรือครับว่าจะเป็นอย่างนั้นจริงหรือเปล่า อีกอย่างตอนนี้เรื่องผ่านมาแล้ว ทั้งหมดเป็นอดีตที่หวนคืนกลับไม่ได้อีก เราทำได้แค่ก้าวไปข้างหน้าให้ดีที่สุด เพื่อไม่ให้วนซ้ำความผิดพลาดเดิม” เขาพูดเสียงทุ้มทุ้ม “อย่างที่คุณปริมทำอยู่ก็ดีแล้วนะครับ ครอบครัวคือกำลังใจสำคัญของคนใช่ ถ้าทุกคนต่างใส่ใจ ไม่มัวแต่สนใจสิ่งเร้าภายนอกอย่างโทรศัพท์หรือโปรแกรมต่างๆ มากไปอย่างที่หลายคนมักเป็น มาเยี่ยมคนป่วยที่แทบไม่ฟังหมอพูด เอาแต่ก้มหน้าก้มตาแชต อย่างนี้คนป่วยก็น้อยใจจนอาการทรุดได้เหมือนกัน”

คำพูดของอวัชสะกิดใจหญิงสาว เขาอาจเพียงแค่ปลอบใจก็จริงอยู่ แต่มันทำให้เธอนึกบางอย่างได้...ถึงสองเรื่องเลยทีเดียว

สิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดกับเธอและแม่เป็นโอกาสให้เธอแก้ไขอดีตได้นี่นา
อุบัติเหตุในปัจจุบันอาจแก้ไขไม่ได้แล้วก็จริงอยู่ ทว่าถ้าแก้ไขตั้งแต่ก่อนหน้าล่ะ
เธอยังมีหนทางเตือนให้แม่รู้ว่าอนาคตในปี ๒๕๕๘ ที่ยังมาไม่ถึงนั้นจะเกิด
อะไรขึ้นบ้าง เพื่อที่ท่านจะได้เลี่ยงมันไม่ใช่หรือไง

ใครว่าอดีตเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เธอนี้แหละจะพยายามทำให้มันเกิด
ขึ้น...ผ่านทางโต๊ะเครื่องแป้งที่เป็นช่องทางการสื่อสารชั้นยอด ไม่ต่างจาก
สไกป์ที่ให้พวกเธอได้คุยกันโดยเห็นหน้าคำตา ช้ำยังผสมไหม้แมชีนย้อนไป
คุยกับคนในอดีตได้อีกต่างหาก

เธอจะทำให้ปัจจุบันที่เลวร้ายแปรเปลี่ยนเป็นเรื่องดีด้วยตัวเอง!

“หมอคะ ปริมขอตัวก่อนนะคะ” เธอรีบลุก

“ผมพูดอะไรผิดหรือเปล่าครับ” อวัชตกใจ

“เปล่าค่ะ อันที่จริงหมอพูดถูกต่างหาก” เธอว่า “มันทำให้ปริมคิดได้
ว่าควรทำยังไงต่อไป ผูกแม่ด้วยนะคะคุณหมอ”

อวัชรับคำอย่างงุนงง มองหญิงสาวที่เร่งรีบกึ่งเดินกึ่งวิ่งจากไปอย่าง
รวดเร็วโดยไม่หันที่เขาจะเอ่ยลาด้วยซ้ำ จากนั้นก็โคลงหัวพร้อมกับหัวเราะ
ในลำคอ

จับผู้หญิงครั้งแรกเขาก็วิ่งหนีไปเสียแล้ว ทำดีมากมายอวัชเอ๊ย...

๓

ความรักปราศจากขอบเขต เพิกเฉยต่อกาลเวลา และหาทางให้หัวใจผู้มีรักพบเจอกันได้เสมอ แม้อยู่ห่างไกลกันเพียงใดก็ตาม ปลายฉัตรคิดว่าบางทีนั้นอาจเป็นกำเนิดปาฏิหาริย์ที่ทำให้เธอสามารถคุยกับแม่อีกครั้ง

หญิงสาวรีบเดินทางกลับบ้านด้วยหัวใจเต้นแรง ตื่นเต้นกับความคิดที่ว่าตนจะใช้เครื่องมือสื่อสารย้อนอดีตเปลี่ยนแปลงอะไรได้บ้าง ความคิดมากมายผลิบานในใจราวกับพลุที่พร้อมใจจุดขึ้นในเวลาเดียวกัน เมื่อตระหนักว่าโต๊ะเครื่องแป้งเก่าตัวนี้เปรียบเสมือนโปรแกรมสื่อสารในยุคใหม่ที่จะเป็นตัวทำให้เธอแก้ไขความผิดพลาดได้

ทันทีที่กลับถึงบ้าน หญิงสาวรีบรุดไปยังห้องเก็บของ ปิดล็อกไว้ไม่ให้ใครเข้ามาขัดจังหวะ แล้วนั่งลงหน้ากระจกด้วยความหวังเต็มเปี่ยม

“พลอย เธอได้ยินฉันหรือเปล่า”

ภาพสะท้อนกลับมามีเพียงใบหน้าของเธอเอง ไม่ใช่หน้าสวยหวานของมารดาตั่งหวัง ลมที่สูบเข้าในหัวใจของปลายฉัตรเหี่ยวพืบบลงทันที เธอพูดเสียงลั่นพร่ำ

“ได้โปรด ช่วยให้ฉันติดต่อกับแม่อีกครั้งได้ไหม” เธอขอร้อง ลัมผัส
บานกระจกแผ่วเบา “ฉันต้องการคุยกับแม่”

ความมหัศจรรย์นั้นเกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว ไม่มีหนที่สองแล้วหรือ
อย่างไร เธอจะไม่มีทางได้ทำตามตั้งใจ เตือนแม่ให้ระวังอุบัติเหตุเพื่อจะได้
ไม่ต้องนอนหลับเป็นเจ้าหญิงนิทรา ไม่รู้ว่าจะมีทางฟื้นหรือไม่อย่างนั้นหรือ
เธอไม่มีทางได้คุยกับแม่อีกแล้ว...ไม่ว่าจะในปัจจุบันหรือเมื่อยี่สิบสาม
ปีก่อนหรือไถ่กันนะ

หญิงสาวพบบ้างกับโต๊ะ สะอื้นไห้จนตัวโยนเหมือนเด็กเล็กๆ ไม่
อาจสะกดกลั้นความรู้สึกได้อีกต่อไป รู้สึกราวกับตัวเองปีนขึ้นไปสูง แล้วถูก
ผลัดตกลงมาคือๆ ไม่รู้ว่านั่งร้องไห้อยู่นานแค่ไหน จนกระทั่งได้ยินเสียง
ร้องถามอย่างเป็นห่วง

“ปริม เธอกำลังร้องไห้อยู่อีกหรือ”

ปลายฉัตรเงยหน้าขึ้นน้ำตา ภาพแรกที่เห็นคือใบหน้าของซุติภาใน
วัยสาวมองกลับมาอย่างห่วงใย อีกฝ่ายอยู่ในชุดข้าราชการสีทากี้

“แม่!” เธอเปลือกร้อง ก่อนนึกได้ “เอ่อ พลอย ดิฉันที่เราเชื่อมต่อกัน
ได้แล้ว”

“เจอกันสองครั้งเธอก็ร้องไห้ตลอดเลยนะ” ซุติภาว่า “แม่เธอยัง
ไม่หายอีกหรือ”

“ยัง” เธอสายหน้า “เธอไปไหนมา ฉันกลัวว่าเราจะไม่ได้คุยกันอีก”

“ทำงานนะ นี่ก็เพิ่งเลิกงานกลับบ้านได้พักเดียว”

“ทำไมเลิกดึกจัง”

“ดึกตรงไหน นี่แค่สี่โมงเย็นเองนะ”

ปลายฉัตรมุ่งไปชั่วขณะ ก่อนทำความเข้าใจว่าเวลาในสองฟากฝั่ง
กระจกนั้นไม่เท่ากัน ขณะเธออยู่ในช่วงค่ำ ทางด้านของซุติภายังเป็นเวลาเย็น
อยู่เลย

“ฉันหลงๆ นะ ลืมไปว่าเราอยู่คนละประเทศ” เธอแก้ตัว “จริงๆ แล้ว

นี่เป็นซำมีดของอเมริกา ไม่ใช่ตี๊กหรือ”

“ปกติเวลาคนหนึ่งอยู่ต่างประเทศ เขาติดต่อกันทางจดหมาย หรือมีเหตุจำเป็นก็โทรเลข” ซุติกาหัวเราะ “แต่เราคุยกันแบบเห็นหน้า อย่างกับหนังสือวิทยาศาสตร์เนอะ”

ปลายฉัตรยิ้ม เมื่อนึกถึงว่าสมัยปัจจุบันนั้นการสื่อสารข้ามประเทศทำได้สะดวกง่ายดายผ่านโทรศัพท์มือถือด้วยซ้ำ โลกแคบลงมากจนคนไม่ขาดการติดต่อไม่ว่าจะอยู่มุมไหนของโลกก็ตาม ไม่ได้เป็นเพียงแค่อินเทอร์เน็ตล้ำยุคในภาพยนตร์หรือนิยายอีกต่อไป ทั้งที่ผ่านมาจากยุคสมัยที่แม่ของเธอกำลังยืนอยู่แค่สองทศวรรษเท่านั้นเอง

แน่ละว่านี่เป็นหนึ่งในเรื่องที่เธอหลุดปากบอกแม่ไม่ได้

สมองของหญิงสาวเริ่มประมวลหาทางที่จะเอ่ยเตือนแม่ถึงอนาคต แต่จะทำอย่างไรดี โพล่งออกมาเลยไม่ได้เด็ดขาด เพราะอีกฝ่ายคงไม่ยอมเชื่อ ซ้ำจะหาว่าเธอบ้าจนไม่ยอมคุยด้วยเสียมากกว่า ต้องค่อยๆ ทะล่อมเข้าหาโอกาส ซึ่งเธอยังนึกไม่ออกว่าจะเป็นเวลาไหน

“จริงสิ เมื่อวันก่อนฉันขอโทษด้วยนะที่หายไปโดยไม่บอกกล่าว” ซุติกาพูดขึ้น

“ไม่เป็นไร” เธอตอบ แล้วถาม “เกิดเรื่องขึ้นหรือ เห็นท่าทางรีบร้อน”

“ต้น น้องชายฉันมันก่อเรื่องนะ แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรแล้ว”

“เขาเกรงมากหรือ...หวังว่าฉันคงไม่ซอกแซกเกินไปนะ” ปลายฉัตรรีบออกตัว เธออยากให้แม่เล่ามากกว่านี้ จะได้เทียบว่าใช่เหตุการณ์เดียวกับที่พ่อและหน้าบ้านเล่าให้ฟังเมื่อคืนก่อนแน่นอน

“ก็มากพอดู แฮ่ ทำเอาฉันกับแม่เหนื่อยหน่ายเลยเชียวละ ที่เพิ่งเกิดก็เพราะไปชกต่อยกับคู่อริ โชคดีตำรวจไม่แจ้งข้อหา แค่งบับที่กประจำวันไว้ แต่เจ้าตัวแสบนี่สิ ขนาดโดนจับยังกวนประสาท ไม่รู้จักสำนึก บนยังไม่ฟัง”

“ฉันขอแนะนำหน้อยได้ไหม...ในฐานะเพื่อน อย่าโกรธกันนะ” เธอพูด

อย่างเกรงใจ

“ได้สิ”

“ฉันมั่นใจว่าเธอเป็นพี่สาวที่ดี ห่วงใยน้องชาย อยากให้เขาได้ดีใช้ไหมล่ะ สักวันหน้า...เอ๊ย...ต้นต้องเข้าใจแน่่ว่าพี่สาวทำทุกอย่างเพราะความหวังดี แต่เขายังเป็นวัยรุ่นอยู่ บางทีก็เลืือดร้อนอย่างนี้แหละ พอเห็นว่าโดนดูด่าก็เลยยิ่งทำตัวต่อต้าน เธอน่าจะลองเปลี่ยนมาใช้ไม้้ออนดูบ้าง”

“ไม้้ออน?” ชุติภาเอียงคอ “ยังงั้ละ”

“ก็...พูดจาดีๆ คุยกับเขาด้วยเรื่องทั่วไป ให้เขารู้สึกว่าเราเป็นเพื่อนไม้ใช้คั้ตรุ่นะ”

อีกฝ่ายเงิบไปนาน จนปลายฉัตรเกรงว่าแม่จะโกรธเธอเสียแล้ว หากครู่ต่อมาชุติภา ก็พูดเบาๆ ว่า

“เธอพูดเหมือนหมวดหมี่ดำเลยปริม”

“ใครนะ” เธอซ้กง

“ก็ตำรวจที่จับตัวต้นเมื่อวันก่อน เขาตัวใหญ่ๆ ชวนให้หนีถึงหมี่ ผิวคลั้หน้อย สู้กั้รึดกรัดมากกว่าเท่นัก ฉันท้มนั้สั้ก็เลยแกล้งเรียกต่อหน้าส้ยว่าหมวดหมี่ดำ”

ปลายฉัตรหัวเราะ ที่แท้ก็หมายถึงพ่อนั้เอง ถ้าหากลูกนั้องของพ้อมมาได้ยินจะว้ายังงั้ในนะที่ผู้กั้กับหินผากลายเป็น ‘ผู้กั้กับหมี่ดำ’ ไปเสียแล้ว

“ลองทำตามนั้นดูสิ ฉันว่าน่าจะได้ผล ขอแค่เธอไม่หมดหวังในตั้วน้องชายก็พอ”

“บางทีอาจได้ผลจริงก็ได้ ลองมีสองคนพูดแบบเดียวกัน” ชุติภาคลั้ยตาม “แปลกจ้ง ฉันรู้สึกเหมือนเรารู้จ้กั้กันมานาน ทั้งที่เคยเจอหน้ากันสองครั้งเอง”

“ฉันก็เหมือนกัน” เธอพูดพร้อมกับยิ้มกว้าง

ทั้งสองคุ้ยกั้กันอีกพอสมควร ปลายฉัตรได้เรี้นรู้เรื่องราวเกี่ยวกับแม่อีกหลายอย่างที่ไม่เคยรู้มาก่อน เช่นแม่เริ่มงานครั้งแรกโดยบรรจุเป็น

ข้าราชการในสำนักงานแถวบ้านเก่าของท่านนั่นเอง และดูเหมือนท่านจะไม่ชอบงานที่ทำอยู่สักเท่าไร เพียงแต่ยอมทำเพราะอยากช่วยแม่ซึ่งเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวแบ่งเบาภาระในบ้านและหาเงินส่งปวันเรียนต่อให้จบ เพราะเหตุนี้เองแม่ถึงได้กลุ้มใจหนักที่น้องชายไม่อยู่ในร่องในรอย

เธอกำลังจะถามว่าแม่มีความใฝ่ฝันอยากทำงานอะไร ก็พอดีกับที่กระจกใส่ค้อยๆ ชุ่มฉ่ำ เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าการติดต่อกำลังจะขาดจากกันแล้ว

“ถึงเวลาต้องลาแล้วสินะ” ชุติภาพพูดอย่างรู้ดี

“ไว้ค่อยคุยกันใหม่” เธอบอกอีกฝ่าย หัวใจว่านี่คงไม่ใช่ครั้งสุดท้าย

ภาพของแม่เลื่อนหายไป เหลือเพียงเงาสะท้อนของหญิงสาวดวงตากกลม ผมตรงยาวที่จ้องตอบกลับมา ปลายฉัตรถอนหายใจ ก่อนลุกขึ้นยืนเดินออกจากห้องเก็บของ

ตอนที่เธอเปิดประตูออกมา พอดีกับยายมณิศากำลังจับลูกบิตอยู่พอดี อีกฝ่ายร้องอุทาน เบิกตากว้าง

“ปริม! ยายหัวใจจะวาย ทำไมหนูมาอยู่ในห้องนี้ละ”

“มาหาของค่ะ” เธอแก้ตัว “ยายล่ะคะ”

“ยายได้ยินเสียงคนก็เลยมาดู ที่แท้ก็ปริมนี่เอง” ยายว่า ชะโงกหน้าเข้าไปในห้อง “ห้องนี้ที่บจริงจังๆ เลยนะ ขนาดเปิดไฟยังสลัวอยู่เลย”

“สงสัยแม่คงคิดว่าไม่มีใครเข้ามาอยู่แล้ว ติดไฟแค่หลอดเดียวก็พอ”

“อ้าว นั่น” ยายมณิศตามองผ่านไปด้านหลังของหญิงสาว แล้วอ้าปากอย่างไม่เชื่อสายตา “โตะเครื่องแป้งตัวนั้นยังอยู่อีกหรือ ยายนึกว่าพลอยทิ้งไปแล้วเสียอีก นี่ของเก่าตั้งแต่สมัยยายยังสาวเลยเชียวนะ”

“เก่าขนาดนั้นเลยหรือคะ” ปลายฉัตรประหลาดใจ ไม่นึกว่าโตะเครื่องแป้งพิเศษตัวนี้จะมีประวัติยาวนานกว่าที่เธอคิดเสียอีก

“ยายได้ใช้ครั้งแรกก็ตอนคบหากับตานั่นแหละ มันเป็นของเก่าติดมา

กับบ้านเขา และเป็นของชิ้นเดียวที่ตาหิ้วเอาไว้ให้” มณีตาพูดเหมือนรำพึงรำพัน พลางตะเนือไม้อย่างแผ่วเบา

“แล้วคุณตา...” เธอถือโอกาสถามถึงญาติผู้ใหญ่อีกคนซึ่งไม่เคยเห็นหน้าเลยนับแต่เกิดมา หวังว่าจะได้ข้อมูลต้นกำเนิดของโต๊ะตัวนี้

“เขาตายไปแล้ว อย่าพูดถึงเลย” ยายตัดบทแล้วเดินออกจากห้องเก็บของ ทิ้งให้ปลายฉัตรมองตามอย่างงุนงง จับต้นชนปลายไม่ถูก

หลังขาดการติดต่อกับปลายฉัตรแล้ว ชุติภามองกระจกให้แน่ใจว่า มันไม่ได้กลับไปทำหน้าที่จดหมายสื่อสารอีกหน จากนั้นจึงลุกจากเก้าอี้ พลางยกแขนยืดเส้นยืดสาย มองนาฬิกาปลุกเรือนเล็กที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียง เห็นว่าเป็นเวลาห้าโมงเย็นแล้ว ถึงเวลาหุงข้าวและเตรียมทำอาหาร รอมารดาที่มีอาชีพเป็นครูสอนวิชาชีวะกลับมาตอนสองทุ่มกว่าเพื่อกินมื้อค่ำด้วยกัน

เธอกินมื้อสุดท้ายของวันก่อนข้างเตียงจนเคยชินมาตั้งแต่เด็ก เพราะแม่จำเป็นต้องสอนในรอบค่ำด้วยเพื่อเงินค่าสอนเพิ่มเป็นพิเศษ ไม่อย่างนั้นรายได้จะไม่พอเลี้ยงตัวและลูกอีกสองคน เธอรู้ว่าแม่เหนื่อยขนาดไหน เลยพยายามไม่สร้างเรื่องให้ท่านต้องปวดหัว ตรงข้ามกับน้องชาย ชุติภาไม่รู้เลยว่าวันปิดหูปิดตาทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น หรือว่าจงใจทำให้ท่านต้องเสียใจกันแน่

เสียงเพลงร็อกดังมาจากห้องข้างๆ ชุติภามงวดคิ้ว มันมาจากห้องของปวัน น้องชายคงอยู่บ้าน ชลูกตัวอยู่แต่ในห้องอย่างเคย เหมือนอยากปิดกั้นตัวเองในโลกเล็กๆ ไม่ปฏิสัมพันธ์กับคนในครอบครัว

เธอก้าวฉับๆ ออกจากห้องนอน เคาะประตูห้องน้องชายถี่ๆ ในใจเตรียมบ่นเต็มที่ หากเมื่ออีกฝ่ายเปิดประตูห้องออกมาด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย เธอกลับนึกถึงคำพูดของปลายฉัตรที่ขอให้เธอใช้ไม้ก่อนกับปวันขึ้นมาได้

คำบ่นค้างอยู่ในลำคอ เธอมองหน้าน้องชาย แล้วมองเลยเข้าไปในห้อง เห็นรถขนาดเล็กและชิ้นส่วนต่างๆ กองอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ นี่หรือคือสิ่งที่ปวันขลุกอยู่ด้วยในระยะหลัง

“พี่มีอะไรหรือเปล่า” ปวันถามเสียงเนือย “อยากบ่นอะไรก็ว่ามา ผม
ล้างหูรอไว้แล้ว”

ชุติน่าไม่ตกหลุมพราง เธอกลับพูดว่า “เห็นว่าเพลงเพราะดีก็เลยอยาก
ฟังด้วย”

“ว่าไงนะ” น้องชายอ้าปากค้าง จ้องมองพี่สาวอย่างไม่เชื่อสายตา “กิน
ยาผิดเปล่าเนี่ย พี่เข้าแน่เลย”

“ทำไมล่ะ พี่ก็ชอบฟังเพลงเหมือนกันนะ” เธอพูดหน้าตาเฉย “ขอ
ฟังด้วยคนก็แล้วกัน”

“ไม่เอาละ ผมอยากฟังคนเดียว” ปวันรีบปิดวิทยุ

หญิงสาวลอบยิ้ม ไม่นึกว่าเปลี่ยนวิธีแล้วจะได้ผลรวดเร็วขนาดนี้
ปกติบ่นปากเปียกปากแฉะให้อีกฝ่ายเบาสบายเสียงเพลงเสียดหูลงนานสองนาน
ก็ยังไม่เลิก ซ้ำยังเปิดดังขึ้นด้วยซ้ำ มาคราวนี้กลับยอมปิดง่ายๆ

“ไปโรงเรียนมาเป็นยังไงบ้าง” เธอชวนคุย

“โอเค ไม่โตด ไม่ตีกับใคร” อีกฝ่ายตอบห้วน

“ดีแล้ว เพื่ออนาคตของตัวเอง ใกล้เคียงแล้ว อย่าลืมอ่านหนังสือล่ะ”
ชุติน่ายิ้ม แล้วชี้ไปทางโต๊ะเขียนหนังสือ “ของพวกนี้คืออะไร รถเด็กเล่นหรือ”

“เขาเรียกว่ารถทามิย่า พี่นี่เซยจัง คนเล่นกันเยอะแยะ ยึดจะตาย”

“พี่ไม่ยกเคยเห็น”

“ตามห้างยังมีวางแข่งให้คนเอารถตัวเองไปแข่งความเร็วกันเลย”

“แล้วต้นเอารถมาจากไหนเยอะแยะ”

“ไม่ได้ขโมยมาหรอกนะ” น้องชายออกตัว “ผมกับเพื่อนรับจ้างแต่ง
เครื่องรถ พวกเด็กที่อยากได้รถแรงๆ ไว้แข่งแต่ไม่ฯ เองไม่เป็นก็มาจ้าง
พวกเรา”

“เก่งนี่ จะเอาเงินไปทำอะไรล่ะ ซื้อรถมาเล่นเองหรือ”

“เปล่า ผมว่าจะให้แม่” ปวันพูดเบาๆ แล้วหันหน้าไปทางอื่นเหมือน
กลัวเสียฟอร์ม

ไม่ว่าน้องชายพูดจริงหรือไม่ มันก็ทำให้ชุตติภาารู้สึกตื่นตันอย่างบอกไม่ถูก เธอไม่เคยคิดมาก่อนว่าอีกฝ่ายจะเห็นความสำคัญของครอบครัวถึงขนาดหาเงินพิเศษมาให้แม่

“แม่คงดีใจแน่” เธอพูดอย่างจริงจัง “หิวหรือยัง เตียวพีไปหุงข้าวแล้วจะออกไปซื้อผักมาทำกับข้าว รอหน่อยนะ”

“ผมไปซื้อให้เอง พี่ทำอย่างอื่นรอหေး” เด็กหนุ่มอาสา การพูดจาดีระหว่างพี่น้องทำให้เขานึกอยากหยิบจับช่วยเหลืองานบ้านบ้างเช่นกัน

“ก็ได้ เตียวพีเจตของที่จะซื้อให้ ไม่ต้องไปไกลหรอกนะ แคร่ร้านขายของชำหน้าปากซอยก็พอ”

“แล้วผมจะรีบกลับ”

ชุตติภาไม่อยากเชื่อเลยว่าแค่เปลี่ยนวิธีการพูด ไม่ใช่ใช้อารมณ์ใส่กันเพียงเท่านั้นก็ทำให้ปัญหาในครอบครัวที่เรื้อรังมานานค่อยๆ คลี่คลายไปได้ อย่างน่าอัศจรรย์

สงสัยว่านายตำรวจหมีดำจะพูดถูก...เธอนึกขอบคุณเขา รวมถึงปลายฉัตรด้วย

ปวันยังเดินไม่ถึงร้านขายของชำ ปรากฏว่าเด็กวัยรุ่นหน้าตาเอาเรื่องสี่คนก็ปาดเข้ามาขวางทาง พร้อมกับล้อมไว้ทุกด้าน ทั้งหมดคือโจทก์ที่มีเรื่องชกต่อยกับเขาจนถูกลากตัวไปโรงพักนั่นเอง

“เจอกันอีกแล้วนะมึง” หัวโจกเอ่ยทัก

“กูไม่อยากเจอพวกมึงนักรอก รำคาญลูกตา” ปวันโต้ตอบ “หลีกทางหน่อย กูรีบ”

เขาทำท่าจะอ้อมไปอีกทาง แต่โดนดักเอาไว้

“เตียวเซ...จะหนีไปไหน” คนที่สองทำเสียงยียวน “ปอดเหรวะ ไม่เก่งจริงนี่หว่า ที่วันก่อนยังทำพวกกูต่อย”

“บอกแล้วไงว่ากูรีบ มีธุระต้องทำ ไม่มีเวลามายุ่งกับเรื่องไร้สาระ

หรือก”

“เฮ้ย มันว่าพวกเราอะ” อีกคนพยักพืดกับเพื่อน เรียกเสียงหัวเราะจากทั้งกลุ่ม เจ้าคนหัวโจกเดินมาหยุดตรงหน้าบ้าน ผลักไหล่จนเด็กหนุ่มเซถอยหลัง

“พวกกูไม่ให้ผ่าน ถ้าอยากผ่านก็กราบดินขอขมากูก่อน มึงทำให้กูโดนพ่อตำหุซา ซวยฉิบหาย”

ถ้าเป็นปกติวันคงเลือดขึ้นหน้า ฟุ้งเข้าชกต่อยกับอีกฝ่ายฐานที่ถูกละเมิดไปเรียบร้อยแล้ว แต่เพราะตระหนักว่าตนเพิ่งรับอาสาศิวที่สาวออกมาซื้อของหมาดๆ ถ้าหากกลับไปโดยมีรอยแผลเต็มตัว เขาคงทำให้ชุดศิวตราหน้าว่าเป็นคนไม่ได้ความเหมือนเคยแน่ๆ

“กูไม่ยอมมีเรื่อง ต่างคนต่างไปเถอะ”

“แต่กูอยาก” อีกฝ่ายตอบกวน “ซัดกันให้รู้เรื่องไปข้าง ว่าใครอยู่...ใครไป”

ว่าแล้วก็กระซอกคอเสื้อป้วน พร้อมกับง้างหมัดเตรียมจะต่อย ขณะเด็กหนุ่มกำหมัดแน่น เกือบจะสวนกลับไปเช่นกัน ตอนที่มีเสียงเงิบขาดร้องขึ้น

“ทำอะไรกันนะ!”

“ลูกพี่ ตำรวจมา หนีเร็ว!” หนึ่งในลูกน้องตะโกน ส่งผลให้ตัวหัวโจกปล่อยคอเสื้อป้วน แล้ววิ่งหนีไปพร้อมกับพวกทันที

มันัญชัยปราดเข้ามาถึงตัวป้วน มองเด็กหนุ่มแล้วว่า

“เกือบไปแล้วไหมล่ะน้องชาย โดนหาเรื่องเข้าละสิ”

“ก็อย่างที่เห็น” เขายกไหล่ “พวกมันคงเจ็บใจที่ตรวจก่อนโดนตำรวจฉิว เลยอยากแก้แค้น ขอขอบคุณที่มากที่มาช่วย”

“ตำรวจก็ต้องช่วยเหลือประชาชนสิ” มันัญชัยตอบ แล้วถาม “น้องซื้อต้นไช้ไหม นี่จะไปไหนล่ะ”

“ไปร้านของชำแถวนี้แหละ พี่พลอยฝากซื้อผักไปทำข้าวเย็น”

“งั้นเดี๋ยวพี่ไปด้วย” ตำรวจหนุ่มอาสา

“เฮ้ย ไม่ต้องก็ได้”

“ไม่กลัวพวกมันดักกรออยู่หรือไง เดี่ยวไม่มีพี่ให้พี่สาวทำกับข้าว
หรือก”

“โห ตำรวจใสใจปากท้องประชาชนจังเลยเนอะ” ปวันประชด

“เอาตามนี้ก็แล้วกัน จะส่งให้ถึงบ้านเลย แน่ใจว่าไม่เกิดเรื่องแน่”
มณัญชัยรวบรัด

สุดท้ายนายตำรวจร่างใหญ่ก็เดินขนานข้างเด็กหนุ่มกลับมาที่บ้านด้วย
หอบผักสดที่ชุดีภาคตรวจการให้น้องชายไปซื้อมาเต็มมือ

พอทั้งสองเดินผ่านประตูรั้วเข้ามา ชุดีภาคที่เดินออกมาจากครัว
หลังบ้านถึงกับตกใจ รีบปราดเข้าไปหาน้องชาย

“มีปัญหอะไรหรือเปล่าต้น ทำไมหมวดหมัดำ...เอ๊ย หมวดมณัญชัย
ถึงพาตัวมาส่งบ้าน”

“เปล่าหรือกรครับ คุณพลอยอย่าเพิ่งตกใจ” มณัญชัยซึ่งตอบเสียเอง
“ผมแค่เดินตรวจตราความเรียบร้อยในท้องที่ บังเอิญเจอน้องชายคุณ
เลยอาสามาส่งเพื่อความปลอดภัย เห็นว่าใกล้ค่ำแล้ว”

“งั้นหรือคะ ฉันตกใจหมดเลย นึกว่าเกิดเรื่อง ขอบคุณผู้หมวด
นะคะที่มาส่ง”

“หลอกใช้งานมากกว่า” ปวันพืมพำ แต่เสียบปากทันควันเมื่อเห็น
แววตาของนายตำรวจ “ผมขอตัวเข้าบ้านก่อนนะ”

เมื่อเหลือกันสองคน มณัญชัยก็รีบบอก “จะให้เอาผักไปเก็บที่ไหนดี
ครับ”

“ตายจริง นายต้นรบกวนให้ผู้หมวดถือของหรือคะ ฉันขอโทษแทน
น้องด้วย”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเต็มใจ” เขายิ้มกว้าง “นอกจากนี้การมาบ้าน

คุณพลอยยังทำให้ผมรู้ว่าคุณจำชื่อผมได้ น่าดีใจจริงๆ”

ชุตินาถหน้าแดงเรื่อจันต้องรีบกระแอม ตีหน้าขมิ้มพุดกับเขา “จันเป็นคนความจำดีค่ะ ชื่อผู้หมวดไม่ได้แปลกถึงขั้นจำไม่ได้”

“หมายความว่าผมชื่อโหลหรือครับ” เขาทำหน้าผิตหวังหน่อยๆ

“จันไม่ได้ว่าอย่างนั้นสักหน่อย”

“ผมคงต้องกลับสถานี่แล้ว ถ้าคุณพลอยมีปัญหาอะไรอย่าลืมนึกถึงผมนะครับ ยินดีมาช่วยเหลือเสมอ”

“คงไม่กล้ารบกวนผู้หมวดขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ผมยินดีรับใช้อยู่แล้วครับ ตำรวจที่ดีต้องบริการประชาชน”

“ขอบคุณค่ะผู้หมวด” เธอตัดบทเพียงแค่นั้นแล้วคว้าถุงผักเข้าไปหลังบ้าน ทิ้งให้หมวดตมัญชัยยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว

ไม่เลวสำหรับการเริ่มต้น เขาคิด แล้วผิวปากเดินออกจากบ้าน

ภายในห้องทำงานของฝ่ายพัฒนาชุมชน ชุตินาถตั้งหน้าตั้งตาพิมพ์ดีดเอกสารกองใหญ่อย่างแข็งขัน ถึงแม้งานราชการจะไม่ใช้ความฝัน แต่เธอก็มุ่งมั่นรับผิดชอบหน้าที่ให้ดีที่สุด ไม่ให้ใครติฉินได้ว่าทำงานแค่เช้าชามเย็นชาม

โต๊ะข้างๆ กันนั้น เพื่อนร่วมงานสามคนกำลังจับกลุ่มกินผลไม้ไม่ต้องพร้อมกับสนทนาเรื่องละครหลังข่าวที่เพิ่งดูเมื่อคืนอย่างออกรส

“จันว่าพระเอกเล่นดีนะ” อรอุมา สาวร่างท้วมจิ้มมะม่วงต้องเข้าปาก พลังวิจารณ์นักแสดง

“เล่นดีหรือเปล่าไม่รู้ แต่หล่อ จันชอบ” ยุวดีทำหน้าปลาบปลืม พลังดันแว่นกรอบดำหนาให้เข้าที่ ดวงตาชวนฝันเหมือนวัยรุ่น

“ออกหน้าออกตาเซียวนะ จันเห็นหล่อนบอกว่าชอบพระเอกทุกคน เรื่องก่อนก็แบบนี้” พัทธาแบ่ปาก หล่อนมีอายุอย่างเข้าวัยกลางคน ถือว่าอายุมากที่สุดในกลุ่ม

“แหม พี่พัชรีพูดเกินไป หน้าตาดีก็ต้องชมลึคะ พูดอย่างกับพี่พัช
ไม่สนใจพระเอก เรื่องก่อนก็ชมว่าเท่อย่างโน้น หล่ออย่างนี้เหมือนกัน
นั่นแหละ” ยูวดีแย้ง ค้อนรุ่นพี่วงใหญ่

“เอ๊ะ นังนี่!” พัชรายกมือเชกหัวรุ่นน้อง “ฉันหมั่นไส้หล่อนซะมัด
พูดถึงแต่พระเอก ไม่ชมนางเอกมั่ง เล่นดีไม่หยอก”

“ยูเขาเน้นแต่ดารารายค่า พี่พัช” อรุมาเข้าอย่างอารมณ์ดี

“แปลกตรงไหน ฉันเป็นผู้หญิงนี่ยะ ยายอร” ยูวดีว่า ก่อนพยักพืด
ไปทางคนที่กำลังจิ้มแป้งพิมพ์ติดอยู่อย่างแข็งขัน “ไม่เหมือนรายโน้นหรือ
ขยันเกินหน้าเกินตา ไม่สนใจทั้งผู้ชายผู้หญิง”

“พลอย พักก่อนเถอะ มากินขนมกันดีกว่า เหลือเวลาพักเที่ยงอีกตั้ง
สิบนาทีเนาะ” อรุมาชวน

“งานเยอะนะ อยากทำให้เสร็จก่อนเลิกงาน”

“เก็บๆ ไว้บ้างก็ได้ ไม่ต้องขยันนักหรือ เกินหน้าเกินตาพวกพี่” พัชรา
ว่า “ตั้งแต่พลอยเข้ามาทำงาน พวกพี่เลยถูก ผอ. เขม่นว่าขี้เกียจตัวเป็นชน”

“พลอยไม่ได้ตั้งใจนะคะ” ชุติภาหยุดมือ มองเพื่อนร่วมงานด้วย
สายตากังวล

“พี่พัชล้อเล่นหน้า พลอยก็จริงจังไปได้ ไม่ต้องห่วงหรือ ฉันว่า ผอ.
คงเอือมพวกเรามากแล้วละ” ยูวดีหัวเราะร่วน

หญิงสาวค่อยยิ้มออก สิ่งที่ไม่บอกใครคือนอกจากอยากจัดการ
งานไม่ให้ค้างค้ำแล้ว ยังอยากรีบกลับเพื่อจะได้มีเวลาเหลือพอสำหรับงานที่
ตัวเองรักซึ่งไม่เคยเล่าให้คนในที่ทำงานฟังด้วย

เสียงสั้นรองเท้ากระทบพื้นดังตึงตึงกระทบพื้นกระเบื้องเรียกความ
สนใจจากคนทั้งกลุ่ม เจ้าของเสียงคือราตรี หญิงสาวหุ่นเพรียว ไว้ผม
ตัดหยิกลอนเล็กยาวประบ่า แต่งหน้าแต่งตัวตามสมัยนิยม

“พลอย ผอ. เรียกพบ” เจ้าหล่อนกระแทกเสียงใส่หน้า

“เรียกฉันทำไมหรือ” เธอเงยหน้าถาม

“จะไปรู้ได้ยังไง ถ้ามเอาเองสิ เธอมันคนโปรดอยู่แล้วนี่ ถึงกับต้องเรียกพบกันตอนพักเที่ยง”

ชุติน่าไม่ใส่ใจคำพูดประชดประชัน ตั้งแต่บรรจู้เข้ารับราชการมาได้หลายเดือน ราตรีถือเป็นเพื่อนร่วมงานที่เป็นมิตรกับเธอน้อยที่สุด อีกฝ่ายตั้งท่าเขม่นเธอตั้งแต่แรกเห็น โดยที่หญิงสาวไม่รู้เลยว่าตนทำอะไรให้ขวางหูขวางตานักหนา

“ขอใบ้ใจนะที่มาบอก” เธอตอบสั้นๆ แล้วขอตัวเดินไปห้องผู้อำนวยการตามคำเรียก

เมื่อคล้อยหลังชุติน่าไปแล้ว ราตรีก็เสะระริมฝีปาก

“ทำเป็นขอใบ้ใจ ประชดกันหรือไงยะ”

“แหม น้องราตรี คนเขามีมารยาทก็ผิดด้วยหรือจ๊ะ นี่ถ้าไม่ขอใบ้ใจก็คงโดนตำว่าไม่มีมารยาทอีกสิท่า” พัชราคั้นปากจนห้ามไม่อยู่ นึกขวางแทนคนที่ยอมสงบปากไปง่ายๆ

“พี่พัชย์อ่อนหนูทำไมมีทราบ” ราตรีหันมาแหวัดใส่

“นี่ราตรี ถ้ามเหนื่อยเถอะ เธอจะโกรธเกลียดอะไรพลอยนักหนา เขาไม่เคยได้เถียงกับเธอสักหน่อย” ยูวดีถาม

“พวกเธอต่างหากที่ทนได้ยังไง ตั้งแต่ย้ายพลอยเข้ามาทำงาน ผอ. ก็เรียกให้รับผิดชอบงานสำคัญตลอด ข้ามหัวพวกเราไปเป็นแถว ทั้งหัวหงอกหัวดำ”

“หัวฉันยังไม่หงอกยะ พุดดีๆ นะยายราตรี” พัชราร้อนตัว “อีกอย่างเมื่อก่อนฉันไม่เห็นว่าจะล่อนจะอยากทำงานหนัก พลอยมารับหน้าที่แทนก็ดีแล้วนี่ งานพวกเรามาขึ้นตั้งแยะ”

“ไหนเธอบอกไม่รู้ไงว่า ผอ. เรียกพลอยไปทำไม” อรรอุมาถาม

“อู้ แต่ไม่ยากบอก มีอะไรมัย” ราตรีลอยหน้า ถลิ่งตาใส่เพื่อนร่วมงานที่ซัดจิ้งหะนั้ก

“อย่าตั้งแง่หนักเลย พลอยนี่ลั้ยดีนะ เปิดใจสักหน่อยเถอะน้าราตรี”

อรอุมาเตือน

“เรื่องของฉัน เธอไม่ต้องมายุ่ง ยายอร”

“อ้าว เตือนดีๆ ว่าเรา ส ไล่เกือกเสียวอย่างนั้น” อีกฝ่ายบ่นอุบ “แต่ถึงเธอหนีทาพลอยไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก รายนั้นท่าจะรู้งั่งงานและความรัก”

พอได้ยินว่า ‘ความรัก’ สาวๆ ที่เหลือก็หุ่หึ่ง รีบล้อมวงเข้ามาทันที ยาวดีรีบถาม

“เรื่องรักนี่มันยังงัย พลอยมีแฟนแล้วหรือ รักกับใคร อะไรวะ ยังงัยที่ไหน”

“พลอยให้อรเก็บเป็นความลับ บอกใครไม่ได้หรอก” อรอุมาลั้งเล

“ไม่ต้องมาykkทำ พุดมาขนาดนี้แล้ว เเล่มาให้หมด” พัชราคาดคั้น

“แหม เพราะถูกบังคับหรืออะถึงได้ยอมเล่”

จากนั้นทุกคนก็รวมหัวกันซุบซิบอย่างสนุกสนาน โดยมีอรอุมาเป็นจุดศูนย์กลาง ความลับที่ออกจากปากของหญิงสาวทำเอาทั้งกลุ่มตื่นตะลึง แม้กระทั่งราตรีก็ยิ่งเบิกตากว้างเลยทีเดียว

เช้าวันต่อมา ขณะปลายฉัตรแต่งตัวลงจากห้องนอน ก็พบว่ายายมณีนิตานั่งอยู่ในห้องรับแขก อีกฝ่ายหันมาเห็นเธอเข้าพอดีจึงเอ่ยทัก

“วันนี้ปริมจะไปเฝ้าแม่ใช่ไหม” หญิงสูงวัยถาม

“คะ ตอนเย็นเห็นป้อมว่าจะมาเปลี่ยนแวร” เธอตอบ “ความจริงปริมเสนอว่าไม่ต้องไปเฝ้า แค่วะเยียมหลังเลิกเรียนก็พอ แต่ป้อมไม่ยอม ปริมสงสารน้อง อีกเดือนเดียวก็จะสอบแล้ว ไม่รู้มีกำลังใจอ่านหนังสือแค่นี้”

“ป้อมเป็นเด็กขี้มแข็ง” ยายว่า “ปริมไม่คิดหรือว่าตั้งแต่เกิดเรื่องป้อมโตขึ้นมาก น้องคงกำลังปรับตัว”

“ปริมก็หวังอย่างนั้นคะ ยายคะ ปริมอยากให้เห็นแม่เร็วๆ จัง กลัวว่าจะมีใครเสียกำลังใจไปก่อน”

“อย่าเพิ่งร้อนรน ทำใจนิ่งๆ เข้าไว้ ไม่อย่างนั้นปริมเองจะทนไม่ไหว ก่อนเพื่อน ดูแลคนป่วยนะต้องเข้มแข็งทั้งกายและใจ ยายเชื่อว่าพลอยเอง ก็คงกำลังสู้อยู่เช่นกัน ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือ”

“ยายพูดเหมือนหอมอวัชเลย” ปลายฉัตรอมยิ้ม

“สงสัยคุยกับหอมบ่อयरะมัง” ผู้เป็นยายหัวเราะเบาๆ พลังโคลง ศีรษะ “หอมเขานิสัยดีนะ ใจดี ไม่รำคาญคนแก่ ยายถามอะไรก็อธิบาย ละเอียดเชียวละ”

“แหม พูดอย่างนี้สงสัยว่ายายจะรักคนอื่นมากกว่าหลานแล้วสิคะ เนี่ย” เธอแก้มอง

“คิดไปนั้น ยายจะรักใครเท่าหลานสองคนได้ละ” มณฑิตาหยิกแก้ม หลานสาว ก่อนเสริมว่า “แต่ถ้าได้หอมมาเป็นหลานอีกคนก็ดีนะ”

“คุณยาย!” ใบหน้าปลายฉัตรเริ่มมีสีเรื่อ หญิงสาวหันขวับไปทางอื่น แล้วว่า “ปริมรีบไปดีกว่า ไม่อยากให้แม่อยู่คนเดียวนานๆ”

“ฝากความคิดถึงไปให้หอมอวัชด้วยนะ บอกว่ายายคิดถึงมาก” หญิง สูงวัยกว่าแก้มองดูทั้งท้าย ราวต้องการหยอกเอ็นหลานสาว

ทว่าปลายฉัตรยังไม่ทันได้ออกจากบ้านอย่างใจคิด เธอก็ได้ยินเสียง แผลกแว่วดังมาจากทางห้องเก็บของเสียก่อน มันเป็นเสียงดังกริ่งเหมือน แก้วกระทบกันที่เธอเคยได้ยินมาก่อน หญิงสาวหยุดชะงัก หันมองยาย

“ยายได้ยินเสียงอะไรหรือเปลาคะ”

“ไม่นี่” มณฑิตาเลิกคิ้ว เงยหูฟัง “ปริมหมายถึงเสียงอะไรหรือ”

“สงสัยหูฟัดมั้งคะ” เธอกลบกเลื้อน “ปริมลืมของไว้ที่ห้องนอน ขอตัว ไปหยิบก่อนนะคะยาย”

ไม่รอฟังคำตอบ ร่างเพรียวบางรีบจ้ำขึ้นไปข้างบนทันที แล้วคอยแอบ มองจากหัวบันได กระทั่งเห็นว่ายายเดินไปที่อื่นแล้ว เธอจึงค่อยๆ ย่อง ลงมา แล้ววิ่งเข้าห้องเก็บของ

ภายในห้องมืดสลัวแม้จะเป็นเวลากลางวัน ทว่าหญิงสาวไม่กล้าเปิดไฟ

เพราะกลัวว่าจะทำให้ยายสังเกตเห็นเข้า เธอเดินไปหยุดตรงหน้าโต๊ะเครื่อง-
แปรง แล้วส่องดูเงาในกระจก

จริงดังคาด แทนที่กระจกจะเผยให้เห็นใบหน้าของเธอเอง แต่กลับ
มองผ่านเข้าไปเห็นหญิงสาวอีกคนนั่งก้มหน้า มือข้างหนึ่งจับดินสอขีดเขียน
ในกระดาษ ส่วนอีกข้างจับปอยผมทัดหูตัวเอง ปลายฉัตรเพ่งมอง แล้วก็
เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังวาดภาพ

แม้วาดภาพด้วยหรือ นี่เป็นอีกหนึ่งความรู้ใหม่ที่เธอเพิ่งทราบได้ด้วย
เอง

“เธอวาดรูปสวยจัง” เธอเอ่ยขึ้น

ชุดิภาสะดุ้งเฮือก เงยหน้าขึ้นมองกระจกแล้วก็ผ่อนลมหายใจ ร้องว่า

“เธอ นะเอง ปริม”

“ขอโทษนะถ้าทำให้ตกใจ”

“ความจริงฉันน่าจะเคยชิน กระจกโต๊ะเครื่องแปรงชอบเชื่อมให้เรา
สองคนสื่อสารกันตามแต่ใจมันอยู่แล้ว นี่จะแสดงความพิเศษก็ไผลมา
ไม่เป็นเวลา” ชุดิภาหัวเราะในลำคอ

“ก่อนฉันจะมา เธอวาดรูปอยู่เธอ”

“ใช่ ฉันชอบวาดภาพมากเลย เรียนจบมาทางด้านนี้ด้วยนะ” อีกฝ่าย
บอกชื่อมหาวิทยาลัยและคณะที่เรียน ยิ่งทำให้ปลายฉัตรประหลาดใจมาก
เพราะแม่จบจากคณะเดียวกับเธอเลย

“ฉันเองก็เหมือนกัน” เธอบอกอย่างตื่นเต้น

“อยากดูภาพที่ฉันเคยวาดไหมล่ะ” ชุดิภาเสนอ รู้สึกดีใจที่เจอคนมี
ความสนใจแบบเดียวกัน

“อยากสิ”

แม่ในวัยสาวลูกจากหน้ากระจก หายไปชั่วครู่ ก่อนจะกลับมาพร้อม
สมุดวาดเขียน ปลายฉัตรมองอีกฝ่ายพลิกเปิดหน้ากระดาษ ก่อนหันภาพที่
วาดเอาไว้มาอวดให้เธอดู

ภาพที่เห็นนั้นคือภาพห้องฟ้าสีครามสดใส มีเมฆแซมเป็นบางส่วน ทางด้านซ้ายของภาพมีประภาคารสีฟ้าขาวตั้งเด่นเป็นจุดสนใจของภาพ ไม่ห่างกันมีกระท่อมสีโทนออกขาวหลังเล็กๆ อยู่ด้วย ถัดจากทุ่งหญ้าที่ ลิ่งก่อสร้างทั้งสองตั้งอยู่คือท้องทะเล เห็นเกลียวคลื่นซัดสาดเข้าหาฝั่ง เต็มสีฟ้าเขียวไว้เพียงครึ่ง ส่วนที่เหลือทั้งข้างเป็นลายเส้นขาวดำ มองด้วย สายตาของคนทำงานด้านศิลปะด้วยกันแล้ว สามารถบอกได้เลยว่าคนวาด มีฝีมือมาก ทั้งยังมีลายเส้นเป็นเอกลักษณ์ด้วย

“อะ...เธอวาดเองเลยหรอ” หญิงสาวถามเสียงพ่ว ความประหลาดใจ โทมเข้าหาจนเหมือนเธอจะโดนคลื่นในภาพซัดเข้าเสียเอง

“ใช่ แต่ภาพนี้วาดนานแล้วละ ตั้งแต่ทำงานมาก็ไม่มีโอกาสได้ลงสีต่อ ให้สมบูรณ์ ได้แต่เก็บไว้”

“พลอย เธอมีฝีมือมาก” ปลายฉัตรชื่นชม “ฝีมือดีขนาดนี้ ทำไมเธอ ถึงมารับราชการเสียละ”

“ตอนก่อนเรียนจบฉันเคยคิดว่าอยากเป็นจิตรกร วาดรูปขายได้มากๆ ให้คนยอมรับ แต่มาคิดดูแล้วมันไม่ค่อยมั่นคงนัก จะประสบผลสำเร็จเมื่อไร ก็ไม่รู้ แล้วครอบครัวฉันก็ไม่ได้ร่ำรวย แม่ต้องทำงานหนักอยู่คนเดียวเพื่อ เลี้ยงฉันกับน้อง ยิ่งตอนนี้เจ้าต้นทำตัวมีปัญหา ถ้าฉันจะเลือกทำงานที่มอง ไม่เห็นรายได้ชัดเจนก็คงเห็นแก่ตัวเกินไป แต่ยังไงก็ตั้งใจว่าจะรับราชการ แค่วุฒุนั้นแหละ ต้นเรียนจบเมื่อไรก็คงเลิก”

ปลายฉัตรไม่ยอมเชื่อเลยว่าแม่เก็บงำความลับนี้จากเธอมานาน หลายต่อหลายปีได้ยังไงกัน ไม่เคยบอกรับบอกเลยว่าท่านเองก็มีทักษะใน การวาดภาพ...มากกว่าเธอด้วยซ้ำไป ไหนจะความฝันที่อยากเป็นจิตรกร อีกละ เธอไม่เคยระแคะระคายแม้สักนิด ยามที่ท่านพูดเตือนหรือพร่ำสอน ให้เห็นค่างานของตัวเอง เธอเอาแต่ย้อนคิดว่าแม่ไม่มีทางเข้าใจความคิดของคนเป็นศิลปินได้

เธอคิดผิดไปถนัดจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว ไม่เพียงแม่จะ

เข้าใจ แต่ท่านเคยผ่านจุดนั้นมาแล้วอีกด้วย เธอเสียอีกที่ไม่จำเป็นต้องตื่นรันทานงานทำ สามารถเลือกทำตามความฝันได้โดยไม่ต้องดิ้นรน ынคิดปลาย-ฉัตรก็รู้สึกผิดต่อแม่เหลือเกิน

“ถ้าหากย้อนเวลาไปได้ เธอจะไม่คิดอย่างนั้นกับแม่เด็ดขาด

“ปริม ทำไมเงียบไปละ คิดอะไรรออยู่หรือ” ชุติภาสงสัย หลังจากเห็น ว่าอีกฟากของกระจกหนึ่งไปนาน

“เปล่า” เธอส่ายหน้า “ฉันแค่นี้ก็ไม่ถึง เห็นบุคลิกท่าทางเธอเหมาะกับ รับราชการ”

“อาจารย์ที่นับถือเคยบอกว่าการเป็นศิลปินนั้นอยู่ที่ตัวตนของเรา ไม่ใช่แค่เปลือกนอก คนแบบไหนก็เป็นศิลปินได้ทั้งนั้น ถ้าหากมีใจรัก เสียอย่าง ไม่อย่างนั้นโลกคงซ้ำซากน่าเบื่อ เพราะมีแต่คนประเภทเดียวกัน เดินสวนเต็มไปหมด”

“อาจารย์เธอมองโลกได้ลึกซึ้งดี”

“ข้าราชการต้องสำรวม ทำตัวให้เหมาะสม ไม่อย่างนั้นจะถูกตำหนิเอาได้ ฉันก็เลยต้องระมัดระวังกิริยาตลอด”

“เธอทำได้ดี ฉันเชื่ออย่างนั้น” ปลายฉัตรพูดจากใจ ตั้งแต่เกิดเธอเห็น แม่เป็นคนวางตัวดีมาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยมีเรื่องมีราวกับใคร ทั้งยังรอบคอบ และซื่อตรงด้วย

“จริงสิ ฉันต้องขอบคุณเธอเรื่องต้นด้วยนะ”

“ทำไมหรือ”

“คำแนะนำของเธอให้ใช้ไม้อ่อนได้ผลมากเลย เดียวนี้ฉันกับน้อง คุยกันดีขึ้น นายต้นก็ไม่ออกไปเที่ยวเตร่มั่วสุมกับเพื่อนจนตึกตื่นเหมือนเคย แล้ว อยู่ติดบ้านมากขึ้น”

“เพราะน้องชายเธอไม่ใช่คนนิสัยแย่งเป็นทุนอยู่แล้วละ แค่เดินให้ ถูกทางก็จะประสบความสำเร็จไม่แพ้ใครหรอก”

“ถ้าอนาคตเป็นอย่างนั้นจริงๆ ฉันกับแม่คงเบาใจ”

“เราคุยเรื่องอื่นกันดีกว่า” ปลายฉัตรเปลี่ยนเรื่อง “คุยกันมาหลายครั้ง ฉันยังไม่รู้เลยว่าเธอมีแฟนหรือยัง”

“ว้าย! ถามอะไรเนี่ย ฉันไม่ทันตั้งตัวเลย”

“ก็แค่อยากรู้ว่านอกจากแม่กับน้องแล้ว เธอมีคนอื่นอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“มีกันแค่นี้แหละ พ่อฉันตายไปนานแล้ว คนรักก็ยังไม่มีการหาคู่ เพิ่งเรียนจบเอง”

“แล้วไม่มีคนมาสนใจบ้างหรือไง เธอหน้าตาสวยออก”

“เธอนี่เปิดเผยจัง ติดนินสัยฝรั่งมาหรือเปล่าเนี่ย” ชุติภาหน้าแดง

ปลายฉัตรอดหัวเราะไม่ได้ สำหรับสมัยก่อนผู้คนคงไม่เคยชินกับการเปิดเผยเรื่องส่วนตัวหรือพูดคุยกันทุกเรื่องอย่างคนยุคปัจจุบันที่มีอะไรก็นำมาเขียนลงโซเชียลเน็ตเวิร์กหมด บางครั้งก็มีชมตัวเองด้วยซ้ำ

“เปล่าสักหน่อย ฉันก็แค่ปากตรงกับใจ” เธอว่า “ฉันเองก็ยังไม่ได้คบใครนะ”

“หน้าตาเธอก็ดีเหมือนกัน น่าจะมีหนุ่มๆ มาสนใจ”

“ฉันมีเพื่อนเยอะ เลยไม่มีใครกล้าจีบ” พูดแล้วปลายฉัตรก็อดนึกถึงไบบีนาคม ว่าหนุ่มนวลชวนมองของนายแพทย์หนุ่มคนนั้นไม่ได้ ก่อนจะรีบสลัดออกจากหัว “เธอละ มีใครเข้ามาบ้างหรือเปล่า อย่างหมวดหมิดำที่เธอเล่าเมื่อวันก่อนนะ”

“เขาไม่ได้จีบฉันสักหน่อย” ชุติภารีบปฏิเสธ “แต่ถ้าเป็นส่วยละไม่แน่ว่าฉันคงอยากให้ตาหมวดหมิดำจีบใจจะขาด”

นิกภาพป้าส่ายกับพ่อจับคู่กันแล้ว ปลายฉัตรก็ชักกังวลเลยรีบพูด “เขาหน้าตาดีออก ทำทางฝั่งพาได้ด้วย”

“เธอยังไม่เคยเห็นหน้าเขาสักหน่อย รู้ได้ยังไง” อีกฝ่ายขมวดคิ้ว

“เดาเอา” เธอแก้ตัว

“เขาก็...ดีอยู่หรอก” ชุติภาบอกอย่างลังเล “แต่ฉันกำลังยุ่งเรื่องน้อง

เรื่องบ้าน คงไม่มีเวลาให้ใคร”

“ลองเปิดใจดูสิ ไม่แน่อาจเห็นว่าคนดีๆ อยู่ใกล้ตัวแค่นิดเดียว”

ปลายฉัตรไม่เคยรู้ว่าพ่อกับแม่รักกันได้ยังไง แต่ฟังจากที่พูดเมื่อวันก่อน หมายความว่าท่านทั้งสองพบรักกันในปี ๒๕๓๕ นี้เอง เพราะฉะนั้นก็เหลือเวลาอีกไม่นานแล้ว ถ้าหากแม่ไม่สนใจเรื่องความรัก เธอก็คงไม่ได้เกิด ไม่แน่มันจะเครื่องแป้งข้ามกาลเวลานี้อาจอยากให้เธอช่วยจับคู่ให้พ่อกับแม่ก็เป็นได้

ชุตติภาทำหน้าที่ครุ่นคิด ระหว่างนั้นเองกระจกใสก็ค่อยๆ หม่นมัวอีกหน เป็นปรากฏการณ์บ่งบอกว่าเวลาในการพูดคุยของพวกเขาจะครวญนี้หมดลงอีกครั้งแล้ว

อาการของแม่ยังทรง ไม่ทรุดลงแต่ก็ไม่ดีขึ้น คนในครอบครัวต่างผลัดกันมาเยี่ยมและดูแล เผื่อว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้าง แต่ก็ยังเป็นแค่ความหวังเท่านั้น ขนาดหมอยังจนปัญญาจะหาสาเหตุว่าเพราะอะไรแม่ถึงไม่ฟื้นเสียที ทั้งที่ไม่มีอาการใดๆ บ่งชี้ว่าสมองท่านมีปปัญหา โดยรวมแล้วชุตติภาเหมือนคนนอนหลับ แต่ครั้นจะตื่นท่านนั้นเอง

ปลายฉัตรมาเฝ้าแม่เหมือนเคย หญิงสาวมองทางเตียงแม่อย่างวิตกแล้วเอ่ยเบาๆ หวังให้ท่านรับรู้

“ปริมเข้าใจแล้วนะคะ ที่จริงแม่ก็เคยมีความฝันบนเส้นทางเดียวกับปริม ถึงได้เป็นห่วงและเห็นค่างานของปริมมากกว่าตัวปริมเองเสียอีก”

ถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่ได้เอ่ยปากเตือนแม่ในวัยสาวให้รู้ว่าอีกยี่สิบสามปีต่อมาท่านจะประสบอุบัติเหตุร้ายแรง หญิงสาวเพิ่งตระหนักว่าเป็นเรื่องยากขนาดไหน แม้ว่าทั้งสองจะผ่านเรื่องราวมหัศจรรย์มาพร้อมกัน แต่ก็เชื่อว่าเธอจะพูดอะไรออกมาก็ได้ แล้วทางนั้นจะยอมเชื่อ

ขณะกำลังอยู่ในแว้งค์ อวชก็เปิดประตูห้องคนไข้เข้ามา ชายหนุ่มลอบมองใบหน้าหวานครุ่นคิดในโลกของตัวเองอยู่เป็นนาน ก่อนตัดสินใจ

กระแอมให้รู้ตัว

“อะแหม่ม...คุณปริมหลับอยู่หรือเปล่าครับ”

“คุณหมอ” ปลายฉัตรหันมอง “มาตรวจหรือคะ นี่เพิ่งป่วยเอง”

“ผมอยากมาเช็กคุณสุขภาพบ่อยๆ นะครับ เพื่อมีความคืบหน้า”

“ให้พยาบาลรายงานก็ได้นี่คะ” เธอว่า “รู้สึกว่าคุณปริมจะบังเอิญเจอหมอบ่อยจัง”

“เรื่องบังเอิญเกิดขึ้นได้เสมอครับ” อวัชขยิบตา

ไม่รู้เพราะอะไรเธอถึงเกิดหมั่นไส้ท่าทางของเขาเอาตื้อๆ เลยไม่ยอมลุกจากเก้าอี้มามองเขาตรวจร่างกายมารดา แต่แล้วตอนที่เขาตรวจเสร็จ กำลังจะออกไปนั่นเอง เธอก็นึกถึงข้อสงสัยบางอย่างขึ้นมา

“หมออวัชคะ” เธอเรียก

“ว่าไงครับคุณปริม”

“หมอคงมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์มากใช่ไหม”

“ก็น่าจะพอสมควร...แต่ถ้าคุณปริมจะถามเรื่องฟิสิกส์เคมีคงยากหน่อย เพราะเรียนมานาน ขึ้นสนิมไปหมดแล้ว”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ แค่อะไรๆ ไป พอดีปริมขี้ใจ...” เธอหยุดเพื่อเรียบเรียงคำพูด “ถ้าหากวันหนึ่งเราเกิดสื่อสารกับคนในอดีตได้ และต้องการเตือนเขาเกี่ยวกับเหตุร้ายที่ยังไม่เกิดกับเขาในตอนนั้น จะพูดยังไงโดยไม่ให้เขารู้ว่าเรามาจากอนาคตคะ”

“โอ้โฮ คำถามคุณปริมแปลกจังครับ” อวัชเลิกคิ้ว “จะเอาไปวาดภาพหรือครับ”

“เอ๊ะ หมอรู้ได้ยังไงว่าปริมเป็นนักวาด”

“คุณยายบอกนะคะครับ ท่านคุยว่าคุณปริมวาดภาพประกอบเรื่องราวได้ดีมาก”

“อ้อ ค่ะ ใช่ ปริมจะเอาไปแต่งเป็นหนังสือภาพเรื่องใหม่” เธอรับสมอ้าง

“คุณปริมเลยอยากปรึกษาผม” เขาพยักหน้ารับรู้ “ถ้าให้พูดตามตรง ผมว่าทั้งไอเดียนี้นี้ไปดีกว่า”

“ทำไมคะ”

“เรื่องย่อนเวลาไปแก้ไขอดีตนี้...ผมว่ามีทั้งหนังสือและภาพยนตร์หลายเรื่องแล้วนะครับที่เล่นประเด็นนี้ มันเก่าไปหน่อย”

“ไม่ใช่ย่อนนะคะ แค่ติดต่อสื่อสารกันได้ เหมือนเวลาเราโทรศัพท์คุยกัน แต่เป็นแบบเห็นหน้า อย่างสไกป์หรือเล่นเฟซไทม์ไงคะ”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้ามีแบบนี้จริงก็คงมีประโยชน์นะ เหมือนสื่อสารทางไกล”

“แสดงว่าหมอปอดคิดออกใช้ไหมคะว่าจะบอกฝ่ายนั้นยังไงดี”

“ถ่ายนิดเดียวครับ...ไม่พูดอะไรเลย”

“อ้าว” ปลายฉัตรร้อง “ทำไมอย่างนั้นล่ะคะหมอ”

“ถ้ามองตามหลักความจริง คำพูดเพียงคำเดียวที่เราบอกคนในอดีตไปอาจส่งผลกระทบต่อเรื่องมาถึงปัจจุบัน อย่างที่เขาเรียกว่า ‘บัตเตอร์ฟลาย เอฟเฟกต์’ (Butterfly Effect) ไงครับ แค่ผีเสื้อขยับปีกไหวก็ทำให้เกิดพายุในอีกทวีปหนึ่งได้ เราอาจคิดว่าแค่เรื่องเล็กน้อย แต่ไม่มีทางรู้หรือกว่าพอผ่านเวลามา มันจะขยายใหญ่เพียงใด”

“หมอคิดจริงจังไปหรือเปล่าคะ” เธอแย้ง

“สงสัยจะเป็นนิสัยผมมั้งครับ” เขาหัวเราะเบาๆ “โดยส่วนตัวผมคิดว่าการกลับไปแก้ไขอดีตถือเป็นความเห็นแก่ตัวอย่างหนึ่ง”

“ยังงั้นกันคะ ถ้าเราแก้ไขให้ดีขึ้น ก็น่าจะเป็นการดีนี่นา”

“เรียกว่ารุ่นวายจะดีกว่าครับ คุณปริมลองคิดดู ถ้าหากเราไม่พอใจชีวิตปัจจุบันของเรา อย่างเช่นเบื่องาน เบื่อคนรัก แล้วพอมีโอกาสได้ย้อนกลับไปในอดีตเพื่อเปลี่ยนแปลงทางเลือก มันอาจทำให้ตัวเองมีความสุขขึ้น แต่เคยย่อนคิดในมุมกลับบ้างไหมว่าคนอื่นล่ะจะเป็นยังไง”

“ปริมตามหมอมั่กั่มกันคะ”

“มนุษย์เราเป็นสัตว์สังคม ไม่ได้อยู่โดดเดี่ยวตามลำพัง ชีวิตและการกระทำของเราล้วนเชื่อมโยงกับคนอื่นไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง สมมุติว่าเมื่อคนรักเลยย้อนกลับไปแต่งงานกับคนอื่น เราอาจมีความสุขกับการกระทำนั้นก็ได้ แต่ลูกหลานของเราละ แค่เปลี่ยนนิดเดียวพวกเขา ก็อาจไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสชาติโลกก็ได้ เป็นผมคงทำไม่ได้หรอกครับ ถ้าหากย้อนกลับมาแล้วพบว่าชีวิตเรามีความสุข ได้ทุกอย่างตามฝัน แต่แลกมาด้วยการสูญเสียเลือดเนื้อเชื้อไข พวกเขาทำอะไรผิด ถึงต้องโดนลบทิ้งไปจากโลก นี่ใครครับผมถึงได้ว่าเห็นแก่ตัว”

“หมอมองในแง่ร้ายเกินไป มันต้องมีสักทางลึะที่จะเปลี่ยนแปลงบางเรื่องได้โดยไม่กระทบเรื่องอื่น” ปลายฉัตรโต้ รู้สึกเหมือนกำลังถูกตำหนิ “ปริมกลับคิดตรงกันข้าม ถ้าหากมีโอกาสได้เตือนแม่ว่าอย่าไปที่สี่แยกในวันนั้น ปริมจะบอกท่าน อย่างน้อยแม่จะได้ไม่ต้องมานอนเป็นเจ้าหญิงนิทราอยู่อย่างนี้”

“คุณปริม” อวัชตกใจที่สถานการณ์จำลองที่พวกเขาพูดคุยกันกลับเลยเกิดขึ้นขนาดนี้ น้ำเสียงของหญิงสาวกระแทกกระทั้น น้ำตาไหลจากดวงตากลมโตของปลายฉัตรอย่างสุดกลั้น

เขาดึงตัวเธอมากอด พลางลูบหัวเบาๆ เป็นการปลอบโยน

“ผมว่าคุณซุติมากคงไม่อยากให้คุณปริมบอกท่านหรอกครับ”

“หมอยังคิดว่าเป็นเรื่องเห็นแก่ตัวอีกหรือคะ” เธอสูดลมหายใจ ดันตัวออกห่างจากเขา พุดเบาๆ เหมือนกระซิบ

“ผมอาจคิดผิดก็ได้ เพราะไม่มีใครรู้หรอกว่าถ้าเกิดคนเราย้อนอดีตได้จริงๆ จะเป็นอย่างไรบ้าง แต่ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลกระทบต่อพวกคุณ คนเป็นแม่ย่อมไม่ต้องการให้เกิดขึ้นแน่”

“ปริมเองก็พร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อแม่เหมือนกัน” เธอพูดอย่าง
ดีอรั้น

อวัชได้แต่ลอบถอนหายใจ พลางหันมองทางคนใช้ที่นอนหลับสนิท

ด้วยสายตาวិตก เขาไม่รู้ว่าหรือกว่าปลายจักรคิดอะไรในใจ ทว่าสังหรณ์ว่ามัน อาจส่งผลกระทบต่อมารดาของเธอก็ได้

คำพูดของอวีชวณเวียนอยู่ในหัวของปลายจักรตลอดเวลา ไม่ว่าจะหญิงสาวจะพยายามสลัดอย่างไรก็ไม่หลุด เอาแต่ครุ่นคิดถึงความเห็นของเขา เกี่ยวกับผลต่อเนื่องจากอดีตถึงปัจจุบันนั้น

เขาจะรู้อะไร เธอคิดอย่างตื้อตึง ก็แค่ออกความเห็นไปตามเรื่อง ซ้ำยังไม่รู้สถานการณ์ที่เธอกำลังเผชิญอยู่อีกด้วย

แต่ถ้าหากสิ่งที่เขาพูดไม่น่ามีผลอันใด แล้วทำไมเธอถึงกังวลอย่างนี้ล่ะ

ที่ผ่านมาเธอกุญกับแม่แค่มิ่เรื่อง ส่วนใหญ่เป็นการถามไถ่วิถีชีวิตของอีกฝ่าย ผ่านมาตั้งเป็นวันแล้วไม่เห็นว่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย นำปวันก็ยังเป็นเจ้าของอู่รถ แม่ยังนอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาล และเธอก็ยังมีตัวตน ได้เกิดมาบนโลกเหมือนเดิม

เพราะเขาแท้ๆ ทำให้เธอกังวลไม่เข้าท่า!

อย่างไรก็ตาม เมื่อกลับมาถึงบ้าน ปลายจักรรีบวิ่งเข้าห้องเก็บของ เพื่อหาทางติดต่อกับซุติภาในทันที

กระจกสะท้อสภาพของซุติภาอยู่ออยู่แล้วตอนที่เธอนั่งลงตรงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง อีกฝ่ายเบิกตา ยิ้มกว้าง ทำทางดีใจที่ได้เจอ

“ปริม ดีจังที่เจอกันพอดี”

“ฉันก็ดีใจเหมือนกัน”

“ฉันมีข่าวดี” ซุติภายิ้มแย้ม “อยากบอกให้เธอรู้เป็นคนแรก”

“เรื่องอะไรเธอ”

“เพราะคำแนะนำของเธอ ฉันเลยตกลงใจคบหากับคนที่เข้ามาจีบ”

“ฉันดีใจด้วยจริงๆ” ปลายจักรยิ้มกว้าง ใจประหวั่นึกถึงอวีช เขา คิดผิดแล้ว ใช่ว่าการยุ่งเกี่ยวกับอดีตจะส่งผลเสียเสมอไป มันทำให้เกิดเรื่อง

ดีๆ ได้เหมือนกัน “เขาดีใจมากไหม”

“ปกติเขาเป็นคนหนึ่งๆ ไม่ค่อยแสดงออกมาก แต่ท่าทางเขาก็ดีใจนะ ที่ฉันตอบตกลง”

หญิงสาวนึกภาพพ่อ แล้วก็นึกได้ว่าพ่อก็คืออย่างนั้นต่อหน้าคนนอก อยู่เหมือนกัน ยกเว้นคนในครอบครัวที่ทานมัทคารมณดีอยู่เสมอ

“เล่าให้ฟังหน่อยสิ โรแมนติกมากไหม”

“โรแมนติกอะไรกัน แค่คบเป็นคนรัก ไม่ได้ขอแต่งงานสักหน่อย”
ชุตินาหน้าแดง

“ฉันอยากรู้นี่นา สงเคราะห์คนไม่มีแฟนหน่อยสิ” เธอถือ อายากฟัง
จุดเริ่มต้นความรักของพ่อกับแม่ตั้งแต่แรกเริ่ม

“สำนักงานเคยพาพวกเราไปที่ยวบางแสน เพื่อนร่วมงานอัดภาพ
มาเพื่อฉันอัลบั้มหนึ่ง ในนั้นมีภาพถ่ายเขาด้วย เธออยากดูไหม”

“อยากสิ”

ชุตินาเปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบอัลบั้มสีฟ้าอ่อนมีลวดลายหนู
สีขาวเหมือนลายลูกไม้ออกมา พลิกเปิดหาหน้าที่ต้องการ แล้วหยิบรูป
ใบหนึ่งที่สอดต่อยู่นั้นออกมา “นี่ไง เขาหน้าตาหล่อใช่ไหมล่ะ”

หญิงสาวเบิกตากว้าง เกือบจะหลุดอุทานออกมาเมื่อเห็นภาพนั้น
ภายในภาพสีสันสดใส นั่นคือชายร่างสูงผอมคนหนึ่งยืนพิงรถตู้สีขาว เขามี
ใบหน้าที่ตอบ ดวงตาเรียวเล็ก หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อยบอกว่ามีเชื้อสายจีน

คำเตือนของอวัชย์อันเข้ามาในสมอง... เธอเพิ่งตระหนักได้ตอนนี้เองว่า
ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงอดีตคืออะไร คำแนะนำเล็กๆ ที่เธอให้แก่
แม่เรื่องความรัก กำลังก่อให้เกิดผลอันยิ่งใหญ่

“นี่คือ...คนรักของเธอหรือพลอย” เธอถามเสียงพรว่ำ

“ใช่ เขาจับฉันมาหลายเดือนแล้ว แต่ฉันเพิ่งตกลงใจได้ ต้องขอใบ
คำแนะนำของเธอมากนะปริม” ชุตินาบอกยิ้มๆ

กายของปลายฉัตรเย็นเฉียบ รู้สึกเหมือนแขนขากลายเป็นน้ำแข็งไป

เรียบร้อยแล้ว หนาวเยือกไปถึงหัวใจเลยทีเดียว
ผู้ชายในภาพ...ไม่ใช่พ่อของเธอ!